



# TORNILUL DE VECHIERA

„Păzitorule, cât mai este din noapte?  
Sosește Dimineata, dar întunecoasă  
ca Noaptea!” Isa 21:11-12.

„Păzitorule, cât mai este din noapte?  
Sosește Dimineata, dar întunecoasă  
ca Noaptea!” Isa 21:11-12.

Vol. VIII. Luna Aprilie No. 4  
Anul dela Adam 6052. Anul dela Christos 1921

## CONȚINUTUL

SĂ PĂSTRĂM PACEA	51
Exemple pentru mustrarea noastră	51
Credința lui David în Iehova	52
Moștenirea păcii	53
Liniștea împăcării cu Dumnezeu	54
TEXTELE PENTRU ADUNĂRILE DE RUGĂCIUNE	55
RAPORTUL CINEI DOMNULUI	57
LOIALITATE	58
Cum să dezvoltăm credința	59
STUDIU DIN VOLUMUL III	60
PERICLI TEI PRIGONITI	63
Ieremia spune	64
Dorul lui Dumnezeu dă tărie	64

„Fusim în ta streja mee, stam pe turn și cântăm să  
vad ce mi se va zice și ce răspuns să dau eu celor ce se  
opun”. — Habakuk 2: 2.

© W. B. STS.

Pe pământ scripștură a popoarelor, nu nimerim; amând în noi (Isaia 17:12-14) de zădărnici v lămurii clasei ei religioase și culturale  
acei oameni mai își pot da seama de frica și de aşteptarea celor ce vor să viată pe pământ ca şi potenta cerului (teosofia) vor fi zguduite.  
Aşa voi, când veţi vedea acestea întâmplându-se, să ştiţi că este aproape împărăţia lui Dumnezeu. Chiar în sus, ridică capetele voastre şi vă bucuraţi  
ca să apropiaţi şi gîndurile voastre. — Matei 24:33; Marcu 13:35; Luca 12:37.

## REVISTA ACEASTA ȘI MISIUNEA EI SFÂNTĂ,

MISIUNEA acestei reviste, ca factor însemnat în studiul și cercetările Biblicii, este răspândirea cunoștinței creștine și de a servi ca mână de ajutor cercetătorilor biblicii după tesaurile înțelepciunii dumnezeiești. Cercetările ei se preocupă în mod deosebit cu examinarea profesiilor biblice în lumina întâmplărilor de azi; dar tratează articole speciale privitor la credință și caracterul creștinului; prin urmare misiunea ei devine atât de importantă pentru toți credincioșii, fără considerare de credință, nume sau dominațiune.

Această revistă stă pază neclintită și apără singura temelie a speranței creștine, ce astăzi de cei mai mulți este deadreptul negată sau altcum invalidată, adică răscumpărarea prin sângele prețios a lui Isus Christos. „care s'a dat pe sine preț de răscumpărare (un preț corespunzător) pentru toți” (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6), și care, noi sustinem, e singura bază a iertării păcatelor și apropiere către Dumnezeu. Intemeiați pe această bază sigură, urmăm cu căldură a caracterului simbolizat prin aur, argint și pietre scumpe” (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11), care se trag din cuvântul lui Dumnezeu prin rugăciune și studiu. Iar mai departe, misiunea acestei reviste are ca scop: „Să lumineze tuturor care este înțelepciunea tainii țoarei din veacuri (a fost) ascunsă în (planul) lui Dumnezeu... ca înțelepciunea lui Dumnezeu, cea de o mie de ani, să fie dată acum prin biserică la cunoștință... care nu a fost făcută cunoscută oamenilor din alte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum.” — Efeseni 3:9, 10, 4, 5.

Revista aceasta este liberă, stă în afară de orice sectă și crez omenesc; pe de altă parte, se sârguiește ca fiecare articol să fie în armonie deplină cu voia lui Dumnezeu, cu cuvântul său exprimat și cu marele său plan, care prin Christos, Fiul său, îl duce la îndeplinire. Și de aceea, este liberă de a spune toate ce Domnul, Apostolii și Profetii au spus, fără frică și considerare, intru atât în cât înțelepciunea dumnezeiască ne este dată nouă să o pricepem. Scrierile și conducerile ei nu e dogmatică, ci cu încredere; pentrucă, bazându-ne cu neîndoita credință pe promisiunile sigure, ale lui Dumnezeu, noi știm ce afirmăm. E ținută cu încredințarea, de a se folosi numai în serviciul lui Dumnezeu, pentru învățarea Cuvântului și edificarea poporului său în har și cunoștință. De aceea, pe cetitori, nu numai că-i invităm, dar îi îndemnăm să probeze conținutul ei cu cuvântul lui Dumnezeu, care e sigur și nu înșală, și la care în continuu dăm referări pentru a ușura asemenea probare.

## SFÂNTA SCRIPTURĂ NE ÎNVAȚĂ APRIAT

Că „Biserica”, „aleșii”, sunt „Templul viului Dumnezeu”, rara creatură a mânelor sale. (1 Corinteni 3:15, 17; Efeseni 2:21-22) Căldirea acestui Templu a durat, începând de când Domnul nostru Isus a murit pentru omenire și a devenit Răscumpărătorul ei și Piatra Unghiulară la Templu Său, toată epoca evanghelică; iar când (Templul) va fi sfârșit, prin el va veni darul lui Dumnezeu „tuturor popoarelor.” — Facerea 28:14; Galateni 3:16, 29.

Că în timpul de acum se lucrează la cioplitura, formarea și instruirea credincioșilor consacrați; iar cu ultima dintre aceste „pietre vii, alese și prețioase”, lucrarea aceasta se termină, și marele Măstru divin le va împreuna pe toate prin prima înviere într'un templu glorios; iar „mărire” lui Dumnezeu va umple templul”, și va fi locul de întâlnire al oamenilor cu Dumnezeu în cursul veacului milenar. — Apocalipsul 15:5-8.

Că baza oricărei speranțe, și ce privește pe biserică, și ce privește pe lume, constă în faptul, că „Isus Christos, prin darul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare om”, și prin aceasta a îndeplinit o răscumpărare pentru toți; și la „stimurile sale cuvenite”, va fi „lumina cea adevărată, care va lumina pe orice om venit în lume.” — Evrei 2:2; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5, 6.

Că speranța Bisericii, adică a credincioșilor biruitori, este cea de a fi „asemenea Lui”, de a ajunge să-l „vadă așa precum este”, și să fie „părtași firei dumnezeiești”, împărtaşindu-se, prin cunoștință, mării Lui. — 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea prezentă a bisericii este aceea, de a lucra la propria ei desăvârșire și de a se pregăti pe sine pentru marea operă viitoare în planul lui Dumnezeu; să desvolte în sine orice har, să crească până la desăvârșire în toate fructele spiritului sfânt, și să fie lumii martora lui Dumnezeu. — Efeseni 4:12; Matei 24:14; Apocalipsul 1:6; 20:6.

Că speranța pentru lume constă în binecuvântările cunoștinții și privilegiilor ce-i aduce împărăția de o mie de ani a lui Christos tuturorei; înviere și restaurare la desăvârșirea și toate binecuvântările ce s'au pierdut de către Adam în Eden, carei vor fi împărțite de iubitul lor Răscumpărător și mărețatul lui soată, biserica, tuturor aceloră ce pe termenii ascultării și supunerii le vor primi, iar egi împotriviții și cu voia înrăutățiți, vor fi pe veci distruși. — Fapte 3:19-23; Isaia 25.

### TURNUL DE VEGHERE

REVISTĂ RELIGIOASĂ LUNARĂ  
REDACTATĂ DE UN COMITET  
ADMINISTRAȚIA: STRADA N. FILIPESCU No. 10 CLUJ, ROMÂNIA  
Adresa telegrafică „VIATA” Cluj

### ABONAMENTE:

Hârtie albă	Hârtie de ziuar
Pe un an . . . 150 lei	. . . . . 125 lei
Pe jumătate de an 75 „	. . . . . 65 „
Pentru America \$ 1.50 ..	. . . . . „
Bulgaria . . . 100 leva	. . . . . 75 leva
Jugo-Slavia . . 100 dinari	. . . . . 75 dinari
Cehoslovacia . . 40 cor.	. . . . . 30 cor.

### CĂRȚI DE VÂNZARE

Studii în Scripturi, Volumul I . . . . .	75 lei
Harfa lui Dumnezeu . . . . .	55 „
Tabernacolul . . . . .	30 „
Mana cerească legată în pânză . . . . .	100 „
legată în hârtie . . . . .	50 „
Cărți postale închise a 1-50 lei bucata. Cărți postale cu chipul Mântuitorului a 1 leu bucata. 100 bucăți 75 lei.	

### DĂTORIILE

**T**UTI acei iubiti frați cari încă nu și-au achitat cărțile comandate dela noi, sunt rugați să binevoiască, ca, în cel mai scurt timp posibil, să-și achite aceste datorii. Credem că sunt greutăți și compătănim cu fiecare în

necazurile și greutățile sale, și dorim să fim scăpați de toate acestea neajunsuri la libertatea și la fericirea care o sperăm, dar pentru a ajunge acolo Părintele cere să aranjat ca toamă prin aceste lipsuri să ne dovedim vrednicia și credința față de marele premiu pus înaintea noastră. Deci să ne dovedim credincioși în cele puțin ce să putem ajunge stăpâni peste cele multe. **Mana 20Aprilie.**

### I IOAN 4: 1-3

**F**INDCĂ mulți nu știu face deosebirea între profetii adevărați și între profetii cei mincinoși am văzut de trebuință să dăm o explicație textului din titlul acestei explicații.

Apostolul Ioan ne spune limurit, că să nu credem oricărui spirit, fiindcă sunt mulți profetii mincinoși, iar ca să putem avea o credință adevărată el nu ne lasă numai cu atât, cum fac unii cu ucenicii lor, ci el adaugă, că: „In aceasta cunoști spiritul lui Dumnezeu, că ori ce spirit care nu mărturisește pe I-us ca Christos venit în trup, nu este din Dumnezeu ci acesta este a lui Antichrist.”

Deci toți aceia cari pot crede că I-us Christos, când a fost pe pământ, nu a fost o ființă spirituală îmbrăcată în carne, ci a fost om ca toți oamenii, de carne și sânge și perfect sau fără păcat, după cum ne spune Ioan 1:14, și Pavel în Evrei 1:14, cât și în Filipeni 2:7-9, aceia au credința adevărată și cunosced adevărul. Cauza de ce trebuie să credem astfel e să, în primul rând Cuvântul lui Dumnezeu așa spune, și a doua că ceea ce Dumnezeu spune e adevăr. Dacă e așa, să ne convingem: Adam a fost om de carne și sânge și perfect. El nu a fost inger îmbrăcat în carne, pentrucă Psalmistul în Psalmul 8:5 și 6, ne spune că Dumnezeu a făcut pe om cu puțin mai mic decât ingerii, ceea ce în legătură cu Facerea 1:27, adică, că omul a fost făcut după chipul lui Dumnezeu, ne arată că deosebirea între om și ingerii este că, corpurile ingerilor sunt spirituale, nevăzute, iar corpul omului e de carne și sânge, pe care îl putem vedea. In ce privește dreptatea și sfințenia, omul a fost ca și ingerii. Adam a păcătuit și și-a pierdut viața, Isus Christos a venit și a murit pentru ca să răscumpe pe Adam. Deci El a fost un pret de răscumpărare, ceea ce înseamnă un pret care corespunde cu cel ce trebuie să fie răscumpărat, deoarece dreptatea lui Dumnezeu nu permite nici mai mult nici mai puțin. (Matei 5:38) Altcum ar fi o nedreptate.

Dacă cineva crede altcum, atunci să face pățasă cu cei arătați de Apostolul Ioan în versul 5 din text: „Si orice spirit care nu mărturisește pe I-us ca Christos venit în trup, orice a lui Antichrist despre care ați auzit că vine și acum este în lume încă.”



# TURNUL DE VEGHERE ȘI VESTIREA PRESENTEI LUI CHRISTOS

VOL. VIII.

CLUJ

APRILIE 1924

BROOKLYN

NO. 4

## SĂ PĂSTRĂM PACEA

**A** TOTPUTERNICUL este Dumnezeu al păcii. Fără considerație la dezordinea și confuziunea dintre lucrurile universului Său, Iehova este totdeauna împede, liniștit și neturburat. Creațiunea însăși îi arată măreția, demnitatea și liniștea Lui senină. Crestetele [vârfurile] ascuțite ale munților, cari își ridică capetele cu mândrie spre ceruri, mărturisesc despre liniștea și repaosul marelui cauze prime. Pacea în mijlocul căreia se bucură Dumnezeu, este centralizată într-insul. Pacea de care se bucură făpturile Lui inzestrate cu inteligență, poate fi avută numai de făpturi cu o credință supusă în Iehova.

Pacea de fapt, are aceeași definiție ca și starea de calm și repaos, de liniște și calmitate, nesupuse turburării. Din când în când omului îi este dat să se bucure de o pace fizică: pacea însă, de care se bucură creștinii, este statul de calm și repaos al minții și inimii, care rezultă din încrederea supusă în Iehova și în Domnul Isus. Sunt, și sunt adeseori, condițiuni anterioare furtunoase, cari tind să deranjeze echilibrul omului: avem însă promisiunea divină, că Dumnezeu ne va păzi în pace, chiar și în cele mai grele cazuri de confuzie și turburări de apă.

În textul original, cugetarea „statornică” e exprimată prin cugetarea ancorată la Dumnezeu. Ancora este o funie sau un cablu puternic care se folosește pentru a lega și a ține pe loc o corabie sau altceva ce are lipsă de razim. Pentru făpturile însuflețite și inteligente, ea este suportul puternic care le dă încredere în acel Unul, care le poate da un asemenea sprijin. Sf. Pavel ne spune, că Dumnezeu este doritor de a arăta moștenitorilor făgăduinței [semintiei spirituale a lui Avraam] neschimbabilitatea cuvântului Său; și că pentru a face aceasta, el o întărește și o leagă prin jurământul său. Prin aceste două lucruri neschimbabile, Dumnezeu dă o mare consolare [mângâiere] aceluia cari se încred statornic în prețioasele Lui promisiuni și sădește în inima unora ca acestia o speranță binecuvântată, și prin aceasta le dă o apără [o statornicie] sigură și tare. Ea este sigură pentru că este legată cu cerul, de unde Isus, advocatul cauzei noastre, se uită cu încredere la interesul fiecărei făpturi moite. Textul spune, că acei cari se încred în Domnul rămânând într-insul cu credință și încrezându-se cu statornicie în el și în promisiunile Lui, vor fi păziți în pace desăvârșită.

Trebuie observat, că cuvântul pace este accentuat prin atributul de „desăvârșită”, după cum se vede din text. Cu alte cuvinte, Dumnezeu promite să le dea aceluia cari cred în El, și cari cred cu statornicie, o pace abundanță. Poate dușmanul să-i atace din orice parte, poate să-i provoace la cât mai multă mișcare

și confuziune. Pentru că, dacă între făptură și între Creator este o cale clară, și dacă făpturile sunt atente la făcătorul lor, ele rămân în siguranță și în statornicie prin sprijinul acestuia; iar din aceasta rezultă pentru ele o pace, care întrece orice omenească. Din istorisirea celor făcute de Dumnezeu celor cari au căutat să slujească Lui, rezultă absolut sigur, că El îngăduie să vină peste noi împrejurări cari să ne pună la încercare și situații turluri, pentru că scopul Lui este să dea aceluia cu credință în El, prilejul de a-și mărturisi dorul de Iehova și abilitatea lui Dumnezeu în a da pace și liniște. El fiind Dumnezeu al păcii, este izvorul păcii, și când El dă cuiva liniște cine poate să i-o turbure?

### EXEMPLE PENTRU MUSTRAREA NOASTRĂ

Lui Iehova i-a bineplăcut să-și învețe Biserica prin porunci și pilde. Prin porunci se înțelege deviza precisă a Cuvântului Adevărului Său. Prin exemple se înțelege felul în care tratează El pe credincioși. Nis-a spus lămurit, că credincioșii zilelor vechi au fost folosiți ca exemple ale prezicerii despre felul cum va trata Dumnezeu pe noile sale făpturi. Isaac a fost un om iubitor de pace. Despre el se spune că este Isaac cel împăcat. El era liniștit, gânditor și neîmpotrivițor atât ca bărbat cât și ca tânăr. El s'a supus îngăduitor legăturilor cu cari a fost fixat pe altarul jertfei de către tatăl său. Deasemenea s'a supus voinței tatălui său, când a fost să-și aleagă mireasa. A îngăduit păstorilor lui Abimelech să monopolizeze pășunile și izvoarele cari prin moștenirea divină erau dreptul său. El a iubit pacea și nu cearta. Isaac a fost tipul bisericii, arătată expres astfel de către apostolul Pavel. — Galateni 4:28.

Isaac fu persecutat de cei cu sufletul carnal; și tot astfel este și cu Isaac cel antipie. Se pare că totdeauna sunt unii cari se pretind a fi aleșii Domnului și cari sunt uniți cu alții cari sunt aleși, dar cari au spiritul urii și iubesc mai mult cearta de cât pacea. Ei pretind să stăruie în principiu, și pentru întărirea a ceea ce ei numesc principiu și de aceea găsesse o scuză pentru că seboară [aduc] critica și judecata contra fratilor. Ei fac rău prin aceasta. Principiul este un sinonim al legii lui Dumnezeu, sau al legii acțiunii. Când cineva se călăuzește de legea lui Dumnezeu, va înconjura cearta și vrajba, pentru că este arătat și vădit, că acestea sunt roade ale trupului. (Galateni 5:20) Ei nu au pacea lui Dumnezeu pentru că neglijează a-și opri mintea la El, la caracterul și cuvântul Lui. Acestora trebuie să le amintim, că făgăduința că vor fi păziți în pace, într-o pace desăvârșită, numai aceluia s'a făcut cari cred cu stăruință în Domnul și cari sunt călăuziți de cuvântul Lui.

Mai sunt în Vechiul Testament și alte pilde ce trebuie să ni le însemnăm, date pentru binele bisericii, pentru că cei cu suflet spiritual să poată învăța din ele spre folosul lor. Iacob a fost silit să fugă de acasă de mânia necinstiului său frate Esau. El n'a luat absolut nimic cu sine, decât băta de păstor, abandonând toate averile sale pământești, cu toate că erau cu drept ale sale, fiind cumpărate sau moștenite de către Elzei. Domnul i-a dat binecuvântarea sa. Cu ne înțeles singuratic el a dus cu sine pacea și liniștea ce o avu-se în casa părintească. Domnul l-a binecuvântat împlinindu-i cele dorite. — Facere 28:21.

Mai demut îngerii luau forme omenești, apărând cu trimițai lui Dumnezeu la oamenii de pe pământ. Un înger a apărut lui Manoah și soției lui, asigurându-i că vor naște un fiu, pe Samson. Când îngerul s'a răsturnat la ceruri din floarea de pe altarul la care slujea Manoah, și nu i-a mai apărut acestuia, Manoah a zis femeii sale: „Veni muri, că noi am văzut pe Dumnezeu. Și femeia lui îi răspunse: Dacă Iehova ar fi voit a ne omori, nu ar fi luat din mâna noastră olocașul și darul de pâine, nici ni-ar fi arătat toate acestea și nici la timp nu ni-ar fi vestit un lucru ca acesta.” Judecătoii 13:18-23. Bărbatul s'a înfricoșat. Pacea inimii lui s'a turburat. Dar buna lui soție a avut mai multă credință decât el și i-a fost lui un sprijin. Și de ce? Pentru că inima ei era încrezătoare în Dumnezeu, în bunătatea și promisiunea lui.

De multeori o femeie bună este o binecuvântare pentru un bărbat. De multeori credința ei este mai tare ca a bărbatului și o face și pe a bărbatului să se întărească. Binecuvântarea cea mai mare pe care Dumnezeu o dă bărbatului sub o formă tangibilă [pisăpă], este o femeie bună, care crede în Domnul. Afirmațiunea aceasta se bazează pe o profeție din Biblie. Dacă femeia ar căuta totdeauna să fie pentru soțul său o binecuvântare după cum se cere prin cuvântul divin, Domnul ar onora eforturile ei. De asemenea dacă bărbatul ar căuta sărguincios să se călăuzeze de Cuvântul Domnului și să-i ajute soția, el ar fi o binecuvântare pentru dânsa. Trebuie să fie între ei doi o reciprocitate cu scopul de a-l cinsti pe Dumnezeu. Soția lui Manoah, pentru că își avea credința fixată în Dumnezeu, a avut mintea clară pentru a vedea ce intențiune are Domnul față de dânsa. Pacea inimii este deci esențială pentru a avea o minte sănătoasă.

Este însă natural ca omul să se teamă, pentru că el este nedeșăvârșit. Lui Ghedeon i-s'a înfățișat un înger și când Ghedeon a descoperit cu-eine a vorbit, s'a înfricoșat că aceasta îi înseamnă moartea. Domnul însă l-a întărit zicându-i: „Fii în pace nu te teme”. Ghedeon a fost un om natural. Noua creatură în Isus Christos are o mai bună bază a speranței și credinței ei în Domnul, și deci și a păcii inimii și minții.

S'a observat iar din textul nostru, că baza păcii este credința în supunere. David a fost un puternic exemplu al credinței. El a fost însă și un obiectiv al inamicii. David a fost o tipificare a bisericii. Încă pe când era de tot tânăr, a fost ales ca succesorul lui Saul; el însă n'a făcut nici un efort pentru a-si însuși slujba regală, preferând să aștepte orânduiriile lui Dumnezeu în această chestiune. Saul a încercat să-i ia viața lui David. Mulți ani, David a tot fugit dinaintea

lui Saul. Dar pe când se afla în țara Filistenilor, veni la el o delegație a nemulțumiților de sub stăpânirea lui Saul. David nu știa, dacă ei sunt de fapt o misiune a păcii, sau sunt legați cu cel rău. De aceea le-a spus, că dacă vin ca oameni ai păcii, este bucuros că-i vede, iar dacă vin să-l amăgească, el, care știe că n'a făcut nimic rău, va apela la Iehova și Iehova are să-i prăpădească. Domnului, fără îndoială, i-a bineplăcut această faptă a lui David. Și prin gura unuia dintre delegați, i-a spus această dulce veste: „David, și tui suntem, și cu tine, fiule a lui Isai: pace ție și pace ajutorilor tăi: căci pe tine te ajută Dumnezeuul tău.” (1 Cronica 12:17, 18) Peste puțin apoi, David a ajuns în stăpânirea tronului lui Israel.

#### CREDINȚA LUI DAVID ÎN IEHOVA

„Credem că nu greșim, când conchidem, că Domnul a îngăduit adeseori punerea la proabă a credinței poporului său, David, pe când era amenințat de inamicii săi, s'a adresat lui Dumnezeu cu această strigare: „Răspunde-mi când strig, Dumnezeu dreptății mele: din strămtorare la loc larg m'ai scos, îndură-te de mine și ascultă ruga mea”. Apoi, după ce s'a rugat lui Dumnezeu, a zis: „În pace mă voi culca și voi dormi, căci numai tu Iehova mă faci să locuiesc în siguranță.” — Psalm 4:1-8.

Pacea lui Dumnezeu întărește pe cei slabi și ostentivi. Un exemplu despre aceasta găsim adeseori în viața profetului Daniel. Acesta era bolnav și descurajat din cauza necazurilor ce le-a văzut căzând pe capul lui Israel. Domnul i-a trimis atunci pe îngerul său, care i-a zis: „Nu te teme bărbat iubit foarte: pace ție: îmbărbătează-te, da, îmbărbătează-te! Și pe când vorbeai către mine, m'am întărit și am zis: să vorbească Domnul meu, că m'a întărit.” (Daniel 10:19) Creștinul care a trecut prin încercări grele știe cum să le aprecieze. Dacă împrejurările îl turbură și îi fură credința, el slăbește și inima îi devine bolnavă; dar dacă își îndreaptă inima stăruitor către Domnul, încrezându-se în El și sperând în promisiunile Lui, Domnul îi dă pacea cea dulce, și îl întărește. Pildele acestea au fost scrise în Scripturi pentru binele nostru: pentru că Sf. Pavel spune, că lucrurile scrise în acestea s'au scris pentru îmbărbătarea noastră. — Romani 15:4.

Va veni timpul când Domnul va aduce pacea între toți oamenii de pe pământ, cari vor crede într'însul. Domnul a făcut un legământ cu Israelii pe Muntele Sinai, și a promis că îi va ține în pace și în siguranță. El li-a spus: „Și vă voi da pace în acel pământ ca voi să repausați, și nu va fi cine să vă înspăimânteze, și voi pierde fiarele sălbatice din acel pământ și sabia nu va trece pe pământul vostru.” (Levitice 26:6) Legământul acesta a fost călcat de israeliți: Domnul însă va încheia cu casa lui Israel un nou testament, prin Christos, marele împărat al păcii. (Evrei 8:8-13) Profetul Isaia a fost priate mărturisitorii acestui lucru, și el a spus: „Iehova va da pacea, căci toate lucrurile mari ce ni-s'au făcut, tu le-ai lucrat.” — Isaia 26:12.

După ce Israel va ajunge să pretulască iubitoarea bunătate a lui Iehova și implicit să creadă în El, Domnul îi va face să vadă îndestulare de pace și ade-



var." (Jeremia 33:6) Domnul Isus a venit la Israeliteni, aducându-le mesajul păcii și împăcării, dar conducătorii lor nu L-au primit; repetitul lor refuz l-a făcut pe Isus să plângă și să le spună: „De ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi a ta, cele ce sunt spre pacea ta. Dar acum știu ascuns dela ochii tăi.” (Luca 19:12) Un creștin de astăzi, căruiu i s'a îngăduit să cunoască planul lui Dumnezeu, găsește multă consolare în citirea acestora din Cuvântul lui Dumnezeu: „Iată, face-vouă să curgă în el [în Israel] pacea, ca pe un râu și avuția popoarelor ca un pârâu ce se revărsă.” (Isaia 66:12) Știind că această pace a venit lui Israel și prin el întregii lumi, creștinul se bucură că poate să o vestească aceasta la câți au urechi de auzit.

#### PACEA ÎN DOMNUL

„Înaintea ca cineva să aibă pacea lui Dumnezeu, el trebuie să fie împăcat cu Dumnezeu. Iehova, în bună-tatea sa, a arătat calea pe care se ajunge la această pace. Toată rasa omenească, născută fiind în păcat și fiind partașă nedreptății, este în dușmănie cu Dumnezeu. Când cineva se urește a trăi separat de Dumnezeu și dorește să se împace cu Iehova, marele și iubitorul Dumnezeu îl atrage către Isus. Mijlocul împăcării noastre cu Dumnezeu este Domnul Isus, răscumpărătorul nostru. Despre el s'a scris: „Rănitu-s'a pentru fărădelegile noastre, zdrobitu-s'a pentru nelegăturile noastre, pedepsa aducătoare nouă de pace era asupra lui.” (Isaia 53:5) El a fost ucis pentru păcatele noastre, a înviat pentru a ne răscumpăra, și prin a-măsta ne-a împăcat cu Dumnezeu. „Dar acum în Christos Isus fiind, voi v'ați făcut aproape prin sângele lui Christos. Căci el este pacea noastră.” (Efeseni 2:13) Dela acel care se jertfește total Domnului, înerezător în meritul jertfei lui Isus Christos, Domnul nu se va întoarce în nici un caz. Unul ca acesta caută să fie împăcat cu Dumnezeu. Când Domnul Isus devine avocatul lui și se jertfește pentru el Tatălui, iar Tatăl îl primește, atunci devine adevărată afirmațiunea Sfântului Pavel: „Indreptați fiind prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Christos.” (Romani 5:1) Aceasta este singura cale a împăcării noastre cu Dumnezeu.

#### MOȘTENIREA PĂCEI

„Pacea este un juyer neprețuit. Numai de ar prețui-o toți adevărații creștini așa cum trebuie! Se spune despre Isus, că era așa de sărac, că nu avea unde să-și plece capul. Când a murit pe cruce, el n'a lăsat în urmă nici o moștenire personală sau materială: i-s'a luat chiar și cămașa de pe el și s'a împărțit între soldați. Moștenirea ce a lăsat-o el bisericii, nu poate fi însă măsurată cu nici o valoare pământească. Ultimea lui noapă petrecută între învățăcei, i-a prilejuit de purtare acesăni legat în mâinile lor, pentru ei și pentru toți credincioșii căi vor veni după ei. El li-a spus: „Pace las vouă, pacea mea dau vouă, nu precum lumea dă, eu dau vouă: să nu se turbure inima voastră nici să se înfricoșeze.” (Ioan 14:27) Apoi: „Aceasta v'am vorbit, ca în mine să aveți pace. În lume strămtorare veți avea, dar îndrăzniți, eu am

biruit lumea.” (Ioan 16:33) Pacea amintită aci nu este o pace exterioară, ci rezultă din starea sufletească de supunere credincioasă lui Dumnezeu. Aceasta este pacea lui Dumnezeu, care curge neînțeleasă, spre bucuria numai a acelor care au ajuns deja în înrudire de împăcare cu Dumnezeu și cari au învățat a-și apropia prețioasele Lui făgăduințe și a crede în ele.

#### PACEA BISERICII

„Insemnătatea păcii în biserică nu se poate trage la indoială. Sf. Pavel spune: „Căutați pace cu toți și sântirea, fără care nimenea nu va vedea pe Domnul.” (Evrei 12:14) Nu este un lucru neobișnuit a afla neînțelegeri într-o adunare de creștini. Unii au firește un spirit impulsiv și scârnie să fie lăsați pe calea pe care ei vor. Aceștia provoacă gălceavă și discordie. Cu privire la ei a spus Apostolul: „Iar dacă vă mușcați unii pe alții și vă mâncați, luați seama să nu fiți nimicii unii de alții.” (Galateni 5:15) Unora le vine mult mai greu decât altora să trăiască în pace. Aceasta se datorește imperfecțiunilor carnale; și veți constata, că acolo unde este gălceavă și discordie, se manifestă egoismul carnal. Egoismul acesta apare uneori sub forma ambiției de a-și însuși moștenirea Domnului. El se poate manifesta prin invidie. Amândouă duc la un sfârșit dezastruos, dacă nu sunt prevenite. Domnul a prețuit că în biserică va exista aceasta, altfel nu-l pune pe Apostol să ne facă băgători de seamă asupra ei.

„Ispitele cari vin asupra celor lumești vin deasemenea și asupra membrilor bisericii, Domnul însă a gătit acestora din urmă o cale pentru a scăpa de ele. (1 Corinteni 10:13) Calea aceasta de scăpare este oprirea gândurilor noastre la Domnul, încrederea în făgăduințele Lui și întărirea noastră pentru împlinirea poruncilor din Cuvântul Lui. Apostolul, amintind bisericii despre datorițele și obligațiunile ei spune: „Fiți unul cu altul în pace.” Aceasta reclamă, în mare măsură, o înțelepciune cerească. Înțelepciunea despre care amintește Apostolul este: „Mai întâiu curată, apoi pasnică, învoitoare, ascultătoare, plină de milă și roade bune, neîndoehnică, fără fățerie.” (Iacob 3:17) Înțelepciunea aceasta este necesară fiecărui creștin, și Domnul prea grațios a făgăduit că va da-o tuturor cari o cer. (Iacob 1:5) Căile înțelepciunii sunt căi plăcute și toate cărările ei sunt pace.”—Proverbe 3:17.

„Înțelepciune înseamnă a cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu și a ne conforma cu el viața. Într-o biserică în care este neînțelegere și ceartă, ar trebui să se înțelebe calm fiecare: „Este aceasta o manifestare a spiritului Domnului?” Apoi ar trebui să-și aducă aminte de cuvintele Apostolului: „Căci Dumnezeu nu este al neorândușelii, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinților.” (1 Corinteni 14:33) Căutându-se astfel de Cuvântul și neînțelegerile. Toți din biserică trebuie să-și vântul lui Dumnezeu, poporul Domnului ar încedea sălița să mențină unitatea sufletească prin legăturile păcii. (Efeseni 4:3) și silindu-se să facă astfel, vor putea vedea că rezultatul este binefăcător pentru membrii corpului și plăcut lui Dumnezeu.

„Una dintre bunurile căi ale înfrângerii spiritului discordiei, pentru acei cari îl au, este să se roage

pentru pace, și apoi să-și conformeze viața potrivit rugăciunii. Lucrul acesta ni se spune și de către Psalmist: „Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului, să prospereze cei ce te iubesc. Pace fie în lăuntru zidurilor tale, prosperitate în palatele tale. Pentru frații și amicii mei voi zice: Pace fie. Pentru casa lui Iehova, Dumnezeu nostru, voi căuta fericirea ta.” (Psalm 122:6-9) Când cineva simte că ar dori să lupte contra fraților lui, amintească-și de Apostolul Petru: „Sărguțiți-vă ca să fiți pentru dânsul aflați în pace, nepătați și fără greșală.” (2 Petru 3:14) Este mai bine să trecem cu vederea lucrurile din cauza cărora vom pierde toate. Acei cari voiesc să procedeze astfel, se vor bucura de o mai mare pace sufletească.

#### CONDIȚIILE PACII

“Ca un adăos la cuvintele prin cari profetul Isaia ne spune, că Dumnezeu va păzi în pace desăvârșită pe cei cari au credință statornică în El, profetul David spune: „Multă pace au cei ce iubesc legea ta și peste neli o piedecă nu dau.” (Psalm 119:165) Legea lui Dumnezeu este Cuvântul Lui, și acei cari meditează asupra Cuvântului și le este bineplăcut, se vor sili să se conformeze lui, și se vor bucura de o pace mai pe sus de minte. „Fiule nu uita învățătura mea și inima ta păzească sfaturile mele, căci viața lungă, ani fericiți și pace îți vor adăogi.” (Proverbe 3:1-2) Pacea aceasta este rezultatul ascultării poruncii lui Dumnezeu. Ca o nouă dovadă a acestui lucru, profetul spune: „O, de ai fi ascultat de ordinele mele! atunci pacea ta ar fi fost ca un fluviu, și fericirea ta ca valurile mării.” (Isaia 48:18) A ținea legea și poruncile lui Dumnezeu înseamnă a prețui spiritul din ele. Creștinul, ca să aibă pace, trebuie să-și amintească de cele spirituale și să nu se oprească la cele carnale. Dupăcum spune Sf. Pavel: „Pentru că gândirea cărnii este moarte, iar gândirea spiritului este viață și pace.” (Romani 8:6) Ca să continue în pace, omul trebuie să stărue în respectarea prețioaselor cuvinte ale adevărului.

“Fruetul spiritului este iubirea” se spune la Galateni, apoi Apostolul adăogă „pacea” ca unul dintre elementele cari constituie acest fruct. De aceea conchidem, că nu poate fi pace adevărată decât unde iubirea de Dumnezeu este cea mai mare. Iubirea de Dumnezeu trebuie să fie aceea care să ne facă a-i cunoaște și a-i face voia. Trebuie să avem iubirea lui Christos, care ne leagă la olaltă ca pe o familie.

#### EVANGHELIA PĂCII

“Nu este surprinzător, când vedem că se vorbește în Scripturi despre adevărata evanghelie ca despre o „evanghelie a păcii.” Sunt remarcabile de amintit cazurile în cari obvine această frază: evanghelia păcii. Termenul după cât se pare, se aplică la Biserica, apropiată de sfârșitul călătoriei ei pământești. Se pare, că principala operă de vestire a evangheliei păcii a fost lăsată membrilor dela sfârșit. Văzând deci, că Domnul împărăției este aci și că a trimis Bisericii mesajul împăcării lui cu lumea, este foarte important, fără îndoială, ca fiecare membru al Bisericii să urmeze pacea și sfințenia, privind înainte la ferici-

tele zile când vom putea vedea pe Domnul față în față și îi vom putea avea aprobarea.

“Biserica se apropie de capătul drumului ei pe pământ. Această perioadă a călătoriei ei trebuie însemnată printr-o dulce pace sufletească a tuturor căți așteaptă intrarea în împărăție. Dumnezeu ne asigură prin cuvintele profetului, că această pace va fi dată tuturor cari au credință statornică. Noi de multe ori suntem porniți să emfazizăm o idee. Zicem astfel: Sunt foarte fericit. Un altul va zice: Sunt foarte, foarte fericit. Tot astfel face Dumnezeu, emfazizând fructul acesta al spiritului, pe care îl dă bisericii, zicând: „Pe cel cu cugetare statornică îl voi păzi în pace desăvârșită; căci în mine se încrede.”

“Nici când n'a fost pentru biserică și pentru membrii ei un timp mai potrivit de a trăi în pace decât acum. Când cineva a făcut o cale lungă prin deșertul uscat și dogoritor, și a ajuns cu mari sforțări la poala muntelui, și s'a suit până în vârful lui, apoi s'a pus pe odihnă acolo, el este cuprins de o pace lăuntrică și exterioară ce nu se poate descrie. Insași împrejurările îi inspiră pace și liniște. Inaltul pisc al muntelui, care-și ridică creștetul liniștit către ceruri, mărturisește că toată pacea vine dela făcătorul a toate. Mărturiile acestea neînsuflețite sunt în armonie exactă una cu alta. Intre ele nu este nici o găleavă, ceartă sau zarvă; totuși mărturia lor este mai puternică decât a cuvintelor rostite. Călătorul, liniștit și așezat la odihnă, aude susurând printre pinii acestor înalți munți, cuvintele dulci ale Domnului, povestind despre marea lui iubire de acei cari trăesc în pace și sfințenie. Ea sugerează călătorului binecuvântata dulceață, care trebuie și care va domni în împărăția cerurilor, unde toate cele vor fi în armonie și nu se va mai auzi nici o notă sau sunet discordant. Meditând asupra acestor lucruri, călătorul apreciază mai adânc cuvintele ce le-a rostit Psalmistul: „Iacă cât de frumoși și cât de plăcut este când frații locuiesc în unire.” —Psalm 133:1.

“A fost lung drumul bisericii prin valea umbrelor morții. Incercările diverșilor ei membrii au fost multe și grele. De multe ori ei au mai căzut sub povara grea a sareimei ce aveau să ducă. Au fost expuși la dări de seamă false despre ei, au fost loviți, înțeleși greșit și reprezentați fals: ei au obosit, s'au îmbolnăvit, au descurajat. Au fost încercări cu adevărat de călătorie prin pustie. Acum biserică a ajuns pe muntele Pisga, și de pe creștetul lui se uită la promisele fericii ale domiciliului măreției ei. Acum i-a revenit marea și minunatul privilegiu de a duce lumii uestea păcii. Profetul Isaia a avut o viziune a membrilor bisericii ajunși în această situație binecuvântată a noastră. Viziunea i-a umplut inima de fericire, făcându-l să scrie: „Cât de frumoși sunt pe munți picioarele celui ce dă în știre binele celui ce face să se audă măntuirea, celui ce zice către Sion: Dumnezeu tău domnește.” —Isaia 52:7.

#### LINIȘTEA ÎMPĂCĂRII CU DUMNEZEU

“Profetul compară pe credincioșii bisericii, pe acei cari iubesc și caută pacea, cu niște paznici, asemănători eternelor piscuri liniștite cari fac par'că de senti-nelă. Domnul a răsplătit credința lor cu pacea minții



și liniștea inimii. Dumnezeu ni-i înfățișează ca pe unii ce sunt ca niște inimi pe cari le-a unit iubirea, și au o știință clară a planului divin, văd dela ochi la ochi toate cele aparținând împărăției, și adaugă: „Paznicii tăi vor cânta și vor striga: și vor cânta cu glasuri multe.” Noi înțelegem din aceasta, că acești paznici, urmașii credincioși ai lui Isus, cărora li s'a dat acum mesagiul păcii, vestesc fericirii mesagiul acesta la toată lumea, pentruca toți să poată lua cunoștință că Iehova este Dumnezeu și că Isus este Împăratul împărățiilor și Domnul domnilor.

“De am putea să ne ținem mintea ațintită zi de zi și ceas de ceas, asupra promisiunilor negrăit de mari și de prețioase date nouă de Dumnezeu, și de am ști, că aceste primisiuni sunt ale noastre și că sunt pentru mângăierea noastră, ce dulce ar fi pacea noastră. O, dacă fiecare de pe acest drum sterp, am medita asupra prețioaselor făgăduințe și am putea aprecia depin în tot timpul marea slujbă la care suntem chemați, ce mare ar fi indemnul oamenilor către pacea cu frații și cu toată lumea! Unde această pace sufletească există, în acea biserică nu există, contravere deloc, sau numai foarte mici; și când cineva stărue să provoace turburare, nici o furtună și nici o confuziune nu intrerupe pacea și liniștea, cari continuă în inima fiecăruia dintre cei cari înfrână gâlceava și cari își au ațintită inima asupra Domnului și promisiunilor Lui, și se silesc să se plece Lui.

“Pretutindeni în lume e neînțelegere, gălceavă și competiție. Nu e pace în lume, și nu e o forță care să o aducă. Trimișii Domnului însă, cari își au fixată atenția și încrederea asupra Lui, au parte de o pace a lui Dumnezeu care trece peste mintea omului. Ei știu ce este ceea ce va aduce pacea lumii. Ei anunță fericirii și bucurii lumii acestea: „Regele păcii este aici. El a luat în mână sa stăpânirea: a început să domnească: și va întemeia lumea dreptății, pe care nimic nu o va mai schimba. Fericirii făcătorii de pace. Nu este furtună care să turbure liniștea lor; nu este încercare sau tribulație, care să le răpească datorințele față de slujba lor mare la care au fost aleși. Nici o persecuție și nici o reprezentanță falsă nu-i poate face să șovăiască sau să se întoarcă din drum, ei plini de credință către Domnul, cu inimile mișcate de iubirea curată și neegoistă, și uniți în iubire reciprocă și o armonie, ei vestesc sus, într'un singur glas: „E aici împărăția cerurilor.” Tovărășia dintre ei este dulce, pentrucă ei sunt una în Christos! și fericirii, ei se uită înainte la ziua fericită în care vor fi făcuți membrii desăvârșiți ai Corpul lui Christos într'u mărire, în aceea zi fericită, când ei vor putea intra în casa păcii eterne și a măririi Domnului, ea să locuiească acolo veșnic, privind gloria Lui și mărindu-și știința în templul Lui. Fericită este biserică de astăzi: fericirii acei cari sunt în pace cu Dumnezeu și cari continuă să fie în pace. Puțin, și vor fi și mai fericirii, când, pentru credința lor către Împăratul lor, vor intra într'u mărirea răsplății.

## ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL BEREAN

Ce arată natura liniștită și neturburată a lui Dumnezeu? De ce nu se turbura nicidecum pacea Lui? Prf. 1.

Care este definiția păcii? Care este pacea creștinească? Prf. 2.

Ce este ancora? Ce face statornică credința creștinilor? Prf. 3.

Cum se poate emfatică pacea? Cum se poate păstra pacea în mijlocul unei furtuni exterioare? Prf. 4, 25.

Cum își învață Dumnezeu fiii? Ce titlu s'a dat lui Isaac? Prf. 5.

De cine a fost prigunit Isaac? Isaac cel antipic? În ce chip? Care e înțelesul principiului? Prf. 6.

Fost-a Iacob iubitor de pace? În ce chip a demonstrat aceasta? Prf. 7.

În ce chip a fost reprobat tatăl lui Samson de către soția sa? Ce a făcut-o să se poarte astfel? Prf. 8.

Care este înmudirea care poate fi pentru om o fericire mare? În ce chip se pot ferici unul pe altul bărbatul și femeia? Prf. 9.

De ce se tem oamenii uneori? Ce l-a făcut pe Ghedeon să se înfricoșeze? Prf. 10.

Cum și-a dovedit David credința în Dumnezeu? Prf. 11, 12.

Ce întărește pe cei slabi sau oboșiți? Cum l-a încurajat Dumnezeu pe Daniel? Prf. 13.

Făgăduit-a Dumnezeu că va aduce pacea pe pământ? Prf. 14.

Cum și-a exprimat Isus simpatia sa pentru Israel? Ce mângăie pe creștini? Prf. 15.

Ce deosebire facem între „pacea cu Dumnezeu” și „pacea lui Dumnezeu”? Se înțelege din Isaia 53:5, că pacea trebuie să vină între oameni? Prf. 16.

Care este moștenirea ce ne-a lăsat-o Isus? Prin ce mijloace ne putem însuși acest legat? Prf. 17.

Trebuie tratată pacea cu ușurință? De ce le este mai greu unora ca altora să trăiască în pace? Prf. 18.

Împrejurările în cari se găsească oamenii sunt aceleași pentru toți? Cum se deosebesc creștinii de ceilalți? Prf. 19.

Ce înseamnă înțelepciunea? Care este datorința fiecărui membru a bisericii? Prf. 20.

Cum ne putem scăpa de spiritul neînțelegerii? Ce spune 2 Petru 3:14? Prf. 21.

Cari sunt învățăturile ce ni s'au dat pentru menținerea păcii desăvârșite? Ce înseamnă a aprecia spiritul Cuvântului divin? Prf. 22.

Care este fructul spiritului? Ce are iubirea de a face cu pacea? Prf. 23.

Care este expresiunea ce o găsim adeseori în Biblie? În ce cazuri are ea un înțeles special pentru biserică? Prf. 24.

De ce este propriu timpul de astăzi pentru ea Biserica să trăiască în unire? Prf. 25, 26.

Pe unde a fost biserică un timp îndelungat? Unde se găsește ea astăzi? Prf. 27.

Cu ce sunt comparate pisciunile eterne? Care este cântecul de biruință? Prf. 28.

Asupra ce trebuie să ne fixăm atenția? Ce trebuie să facem când se isca vreo neînțelegere? Prf. 29.

E posibilă pacea în lume? Care este fericirea specială ce o au astăzi și în viitor vestitorii păcii? Prf. 30.

## TEXTELE PENTRU ADUNĂRILE DE RUGĂCIUNE

### TEXTUL PENTRU 21 MAI

„A lui Iehova este împărăția și el domnește peste popoare”.  
—Psalm 22: 28.

**P**SALMISTUL pune în textul acesta că împărăția este a lui Iehova și El este domnitorul, înțelegând prin aceasta, că stăpânirea, guvernarea sau puterea împărăției, rezidă în Iehova. Acești nu militază de loc contra faptului, că împărăția în chestiune este a lui Mesia și că El este domnitorul.

Apostolul ne spune lămurit că „toate sunt dela Dumnezeu” (1 Corinteni 11: 12), și că Dumnezeu a supus toate sub picioarele Lui (1 Corinteni 15: 25) și i-a dat lui Christos să fie Capul tuturor din biserică, „pentru pregătirea plinătăii timpurilor, ca să întrunească toate în Christos, și cele din ceruri și cele de pe pământ”. — Ef. sine 1: 10, 22.

De aceea totdeauna a fost vădit, că împărăția lui Dumnezeu și împărăția lui Christos sunt una și aceeași; că toată puterea. Sa peste împărăție e în armonie cu voia Tatălui Său.

În timpul Epocii Milenare Christos își va supune și toate cele din lume. „Când i-se vor supune toate, atunci și Iisus Fiul se va supune celui ce i-a supus toate”, lui Iehova. — 1 Corinteni 15: 28.

Iehova ni-a spus grațios mai dinainte, că se va uni cu Isus Christos, în timpul domniei milenare, care va fi timpul de fericire al popoarelor, a curioșilor biruitori. Importanța lor în împărăția Lui se poate vedea cu aproximație, dacă ne amintim, că Iehova, prin Isus Christos, a fost ocupat un foarte lung timp cu prepararea acelor care vor fi curioșii mării.

Este bine să ne aducem aminte de această înaltă poziție, pentru că să ne dăm seamă, de ce a încercat Dumnezeu să treacă fiecare din clasele împărăției prin atâtea încercări grele. Încercările acestea sunt spre binefacerea specială a celor puși la probă. De aceea spune Sf. Pavel: „Pe lângă aceasta ne lăudăm și de necazuri, știind că necazul lucrează răbdare, iar răbdarea încercare, iar încercarea speranță”. — Romani 5: 3, 4.

Toate aceste probe constituiesc o probă a credinței. Sf. Iacob a știut-o aceasta, de aceea a scris: „Să aveți totdeauna bucurie, când cădeți în diferite ispite, știind, că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Iar răbdarea să fie deplină, ca să fiți desăvârșiți și întregi, în nimie având însă”. (Iacob 1: 2-4) Apoi adaugă: „Fericit este bărbatul care răbdă ispită, căci cercându-se va primi cunună vieții, care a promis-o Dumnezeu celor ce-L iubesc”. (Iacob 1: 12) Aceasta arată, că nimeni nu va ajunge la vre-o poziție între membrii familiei regale decât nu a trecut prin proba ispitirii și nu a ieșit victorios din ea.

Este greu de multeori, ca un creștin să înțeleagă unele dintre ispitele sale; dar dacă îl așteaptă pe Domnul cu răbdare, va vedea la timpul său, că Dumnezeu își îndeplinește promisiunea, făcând ca toate cele să lucreze pentru binele aceluia care sunt de fapt ai Domnului. Înțelepciunea lui Dumnezeu îl face să pregătească calea ce duce

la mărire, și nu printre straturi de flori ci prin grele obstacole. Credința nu s'ar putea arăta altfel. Credința statornică, credința în toate cele, este ceea ce îi place Domnului. Aceasta înseamnă, că acei cari se vor uni în împărăție cu Isus Christos, vor fi credincioși între orice condițiuni posibile. Acei cari în adevăr apreciază marele privilegiu de a fi prieteni membrii clasei împărăției, care va cămăui întreaga lume și vor ridica și ferici omenirea, pot aprecia ispitele grele. Sf. Pavel a avut multe de acestea. El s'a bucurat, că trece prin ceva prin ce a trecut și Christos, pentru că a văzut, că aceasta este condițiunea precedentă a domniei lui Christos. El a scris cu o adevărată înfăcșurare: „O adăne al bogăției și al științei lui Dumnezeu. Cât sunt de nepătrunse judecățile lui și neînțelate căile lui. Căci cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine i-s'a făcut sfătuitor?” — Romani 11: 33-34.

Aceste minunate lucruri ce s'au descoperit prin Cuvântul lui Dumnezeu îi inspiră pe creștini să lupte cu voioșie, pentru că să ajungă la marele scop, la care i-a chemat Iehova. Fericit omul, care se pregătește acum pentru slujba împăratului și care trece cu izbândă examenul acesta.

### TEXTUL PENTRU 28 MAI

„Proștearnă-ți-se toți regi”. — Psalm 72: 11.

**P**RONUMELELE persoanel din acest text, I-se referă la Christos, Împăratul mării. Acest fapt se vede din întâiul verset al psalmului. Psalmistul descrie pe unul care stă în fața lui Iehova cu respect, plin de reverență și care îi cere lui Iehova zicând: „Dumnezeule dă judecățile tale regelui”.

Judecăți înseamnă o determinare judiciară. Acesta căruia i-se dă judecata, trebuie să aibă autoritate și jurisdicțiune pentru a asculta principiile și a găsi o descoperire sau sentință și a executa sentința aceasta. Aceasta are să fie funcțiunea lui Mesia în timpul Epocii Milenare.

Cererea din întâiul vers al Psalmului acestuia se pare că a fost pronunțată ca o introducere la aceste spuse de David din gura lui Iehova: „Zis-a Iehova domnului meu (lui Isus Christos), șezi de-a dreapta mea, până voi pune pe toți neamicii Tăi așternut picioarelor Tale”. (Psalm 110: 1) Cu alte cuvinte, Iehova zice iubitelui Său Fiul: „Tu vei sta pe tronul Meu ca să judeci pe omenirea până ce toți neamicii vor ajunge sub picioarele Tale”.

Nu s'a înțeles că aceasta este sentința lui Iehova; de aceea a zis fiind încă pe pământ: „Părintele nu judecă pe nimeni, ci a dat toată judecata Fiului; și i-a dat putere să facă și judecată”. — Ioan 5: 22, 27.

Sf. Pavel a înțeles că așa este hotărârea lui Iehova, de aceea, a scris: „Căci trebuie el (Christos) să domnească până ce va fi pus pe toți neamicii sub picioarele sale”. — 1 Corintei 15: 25.

Textele acestea arată, că textul nostru săptămânal înseamnă, că toți împărații trebuie să se



proștearnă la picioarele Domnului Isus că toate popoarele au să-i servească Lui.

Impărații, așa cum se înțelege în acest text, sunt factorii cărmuitori ai pământului. Termenul acesta nu trebuie numai decât mărginit la purtătorii de coroană și hlamidă regală, la cei cari stau pe tronuri, ei include și marea industrie, pe marii politiciani și marii predicatori. Este aceeași clasă, ea și cea din cuvintele Psalmului 149: „In cătușe să lege pe regii lor și pe cei măriți ai lor cu lanțuri de fier“. Cuvioșii lui Christos trebuie să participe la această operă.

Marele împărat al mării, care acum este de față, a luat în mână puterea și autoritatea și-i leagă pe regi și pe cei măriți; iar împărățiile lumii acestea au devenit împărățiile lui Dumnezeu și a lui Christos. De aci înainte pe măsură ce împărăția lui crește, acești măreți ai pământului trebuie să se plece. Unii, evident, vor refuza închinăciunea. Scripturile vădese, că sentința ce se va pronunța asupra acestora va fi o sentință a distrugerii. Toți, în schimb, câți după ce li-se va da un deplin și frumos în fața judecării, se vor prosternea înaintea marelui Impărat și îl vor proslăvi și îi vor fi credincioși, vor căpăta binecuvântarea existenței, libertății și fericirii.

În timpul Epocii Mileniare marele Impărat al mării va șede pe Tronul său, judecând popoarele pământului. Adică, le va asculta pricinile, va hotărî judecătorește ce e de făcut, va pronunța sentința și va executa-o. Cuvioșii vor lua parte la această sferă a Lui; pentru că Isus a spus: Adevăr zic vouă, că voi cari mi-ați urmat, în ziua

renasterii, când Fiul omului va șede pe Tronul mării, veți șede și voi pe 12 Tronuri, judecând pe cele 12 seminții ale lui Israel“. (Matei 19:28) Că aceasta se referă la cei credincioși, urmașii Lui o știu pentru că tot el a spus: „Celui ce învinge îi voi da să șadă cu mine pe tronul meu, precum și eu am învingut, și m'am așezat cu Părintele meu pe tronul Lui.“—Apocalips 3:21.

Acesta este un îndemn puternic pentru fiii credincioși ai lui Dumnezeu, pentru a aprecia acum faptul, că sunt privilegiați de a trăi în timpul prezenței Impăratului; că sunt privilegiați de a fi azi ambasadorii marelui Impărat și că puterile diavolului se vor nimici curând; și că judecările Domnului se vor pronunța asupra pământului și că în acest timp lumea va învăța dreptatea. Domnul îngăduie poporului său să aprecieze acum aceste lucruri pentru că să prindă curaj din aceasta; iar acei cari le apreciază, întră în bucuria Domnului.

Cuvântul „proștearnă-i-se din acest text, mai înseamnă, pe lângă cele spuse, ideea închinăciunii și a adorării Domnului. În timp ce Domnul își va spune judecata, cei supuși vor învăța dreptatea; iar când opera marelui sale curți de judecată va fi săvârșită, iar El și cu judecătorii uniți cu el, vor oferi împărăția Tatălui, atunci la numele lui Isus toți genunchii se vor pleca genunchii tuturor din cer, de pe pământ și de sub pământ, iar limbile lor vor mărturisi că Isus Christos este Domnul mării lui Dumnezeu Tatăl. Va fi atunci un univers frumos, minunat, fericit, pentru care să preamărim pe Domnul.

WATCH TOWER 15 Aprilie 1924.

### RAPORTUL CINEI DOMNULUI

Următoarele adunări ne-au raportat numărul de frați consacrați cari în seara de 18 Aprilie 1924 s'au împărtășit la Cina de amintire a morței Domnului:

Vulcan	188	Jac	23	Ucea de câmpie	5	Astileu	7
Corgenti (Basarabia)	187	Cucurdea-Română	23	Sălsăg	14	Nandra	1
Aninoasa	134	Murășeni	27	Grebeniș	14	Dorna Căndreni	6
Cluj	129	București	27	Cozea	13	Ilva-mică	6
Iapa	85	Râșnov	26	Feldioara	13	Alnașu-Maro	6
Rodna Veehe	84	Vicovul de sus (Bucovina)	25	Topa doșartă	13	Tulgheșu Someșan	6
Baia-Mare și jur	70	Feldru	25	Urvind	13	Toplița-Ciucului	6
Frătăuțul-Vechiu (Bucovina)	66	Goldeni	24	Conțești	12	Buzoști	6
Crăciurel	56	Arad	24	Zagon	12	Bogdana	5
Mănăsturul Românesc	53	Poptelec	24	Uifalău	12	Sebeșel	5
Uioara	52	Blușa	24	Slatina-Muresana	12	Samarghita	5
Bozolinic	51	Ceanul-Mare	23	Năsăud	12	Lipeni	5
Petruca	49	Rus	22	Jurul de jos	12	Sărmaș	5
Sărata	49	Șumal	21	Mieus	11	Dârja	5
Bistrita	43	Saracsău	21	Apahida	11	Dicioșanmăr in	5
Lupeni	47	Hurez	21	Pășăreni	11	Dioșod	5
Stremț	46	Petridul de mijloc	20	Macău	11	Cebza	5
Reghinul-Săsesc	46	Tăuș	20	Glăureni	11	Valea lui Mihai	4
Val	45	Milova	20	Seredei	10	Seica-Mare	4
Câmpu-Neagr	44	Săcădat	20	Teiuș	10	Reșița	4
Iva-Mare	41	Giulești	19	Lupsa-mare	10	Gugesti	3
Veitinel (Bucovina)	40	Asua-ul de sus	19	Gilău	10	Șilimădiu	3
Bleajlat	40	Panticeu	19	Rodna-de-jos	9	Berind	3
Brebi	40	Benefalău	19	Mănău	9	Joajul-de-jos	3
Cehul-Silvaniei	38	Bazias	19	Bătarci	9	Galati	3
Ortelic	37	Bontida	18	Valea Doșului	9	Visa	3
Oena de sus	37	Ville Saturnaro	18	Bucium Poieni	8	Comnod	2
Nimicea-Ungureasca	35	Budiul Mic	17	Banabic	8	Finta	2
Tarda	35	Iedul	17	Olpr-t	8	Ighiu	2
Bihis	34	Păucea	17	Brasov	8	Greceanca	2
Sănuoana	34	Săgu	17	Căpușul-mic	8	Chen I	2
Petroseni	34	Polețiva	16	Stulpicani (Bucovina)	8	St-fângești	1
Valea-Mare	33	Băuta	16	Mădrijesti	8	Palos	1
Tăgău Mures	31	Abud	16	Craifalău de câmpie	7	Bălăneana	1
Oena Domnului	30	Mitresti	16	Buteni	7	Pârsoav	1
Sibiu	29	Deng	15	Vărbel	7	Lunca-de-jos	1
		Giulafalău	15	Bacifalău	7	Fof-ile	1
		Gălăști	15	Petea de câmpie	7		

Au mai luat parte în Ungaria 94, Cehoslovacia 129, Jugoslavia 28. Total 3605.

## LOIALITATEA

„Fii credincios până la moarte și-ți va da cununa vieții.” — Apocalips 2: 10.

[CONTINUARE DIN NUMĂRUL TRECUT]

**T**ATĂL CERESC puse la încercare și buna credință a discipolilor lui Isus, astfel că ei, dacă vor fi credincioși până la moarte, să poată împărtăși gloria Fiului său, fiind tovarăși ai dânsului în moștenire. „Spiritul însuși mărturiseste împreună cu spiritul nostru că suntem fii ai lui Dumnezeu. Iar dacă suntem fii, și moștenitori suntem; moștenitori ai lui Christos, dacă într'adevăr suferim împreună cu dânsul ca să și fim măriti împreună cu el.” (Romani 8:16, 17) Acest privilegiu de a deveni conmoștenitori cu Isus Christos a fost la început acordat evreilor; după ce ei au respins însă oferta, afară de câțiva, privilegiul fu acordat păgânilor cari erau acum egali evreilor. (Romani 1:16; Fapte 13:14-17) Fericiți și binecuvântați sunt acei cari se folosesc de orice împrejurare spre a-și manifesta loialitatea lor față de Tatăl.

14 Dacă avem o concepție clară asupra scopului prezentei noastre încercări, ea ne va stimula credința. Actualele privilegii ale slujbei sunt mijloacele prin cari Dumnezeu încearcă ascultarea noastră față de dânsul, pe când suntem în școala practicei. Adevărată operă a sfinților este rezervată pentru viitor, dincolo de vâl; noi vom avea parte în această mare operă, pe măsură ce vom fi putut sta încercărilor de aci. Dacă privim în jurul nostru și considerăm greutatele împrejurărilor actuale, atunci, bineînțeles, suntem descurajați. Dacă privim însă binecuvântările slujbei din prezent, atunci, din contră, suntem încurajați. Dacă considerăm toate lucrurile de aci de pe pământ ca mijloc spre câștigarea lui Christos și slujirea deplină a Domnului, atunci avem o ancoră sigură dincolo de vâl. (Evrei 6:18-20) Bucuria de a servi pe Tatăl în glorie a fost un stimulent pentru credința lui Christos, Căpitanul nostru; și această speranță l-a adus la biruință. — Evrei 12:2.

15 Cu acest gând în minte, capacitatea sau situația în care servim acum pe Dumnezeu este de importanță secundară. Însă îl slujim noi credincioși în ceea ce am fost chemați să îndeplinim? Oare ne facem noi bucuroși această datorie? Dacă răspundem afirmativ, atunci învățăm marea lecție de supunere, de a lucra în conformitate cu planurile Tatălui. Această lecție de supunere voită trebuie să fie învățată de toți cari vor să aibă parte la slujba din viitor. Noi suntem acum în pregătire pentru munca viitoare. Voința noastră de a asculta ordinele este încercată în prezent. Nu trebuie să ne plângem din cauză că altcineva face ceea ce am fi vrut noi să facem. E probabil că aceste împrejurări au fost fixate spre a încerca voința noastră de a ceda Domnului, chiar cu prețul preferințelor noastre personale. Fericiți

sunt acei cari se complac în planurile Domnului; căci fiind credincioși aci pe pământ, îl vor sluji în glorie.

16 Desvoltând o rasă de fii credincioși, Tatăl arată înțelepciunea sa întrebuintându-i ca pildă unul pentru altul. Credința neclintită a lui Isus a fost un stimulent pentru fidelitatea fiecărui membru din casa fiilor. „De aceea, frați sfinți, părtași ai chemării cerești, îndreptați luarea aminte la trimisul și arhierul mărturisirii noastre, la Isus, care este credincios celui care îl rândui, după cum și Moisi era credincios în toată casa lui.” (Evrei 3:1, 2) Trebuie să considerăm în chip amănunțit felul în care Domnul și Căpitanul nostru, care avu o apreciere mai bună despre Tatăl, decât noi, îndură toate suferințele spre ași dovedi credința. Iar Tatăl îl făcu pe „Christos ca Fiu credincios peste casa lui, a cărui casă suntem noi, dacă vom fi ținut până la sfârșit nesfiala temeinică și cuvântul lui de laudă al nădejzii.” (Evrei 3:6) Numai pe măsura ce noi ne vom fi dovedit credincioși, vom lua parte la speranța realizată a Domnului. Și Apostolul ne previne: „Uitați-vă dar bine la cel care a suferit în sine dela cei păcătoși o așa de mare împotrivire cu vorba, pentruca să nu oboseți, și în sufletele voastre se deveniți osteniți.” — Evrei 12:3.

17 Dacă spiritul credincios continuă fidelitate în slujba Domnului, din partea unui membru, este un îndemn pentru toți ceilalți cari sunt conduși de spiritul Domnului. Sfinții sunt influențați de puterea de sugestie a fraților lor, într'o măsură remarcabilă. Domnul știa să influența spiritului său va avea acest efect; de aceea el îi sfătuie să se întâlnească des, să-și povestească încercările, laudându-l pe acela care i-a condus. Observați cuvintele Apostolului asupra acestui punct: „Și fiindcă suntem spălați pe corp cu apă curată, să ținem cu tărie mărturisirea statornică a nădejzii noastre, căci credincios este cel care făcădui, și să îndreptăm luarea aminte unii asupra altora spre înrărire de iubire și lucruri bune, nepărăsind adunarea noastră, după cum au unii obiceiul, ei îndemnându-ne și cu atât mai mult cu cât vedeți ziua apropiindu-se.” — Evrei 10:23-25.

18 Nu ne putem îndoi de faptul că ascultarea continuă din partea celor dragi Domnului, are un efect plăcut asupra îngerilor și asupra unor oameni de lume într'o măsură limitată acuma. „Gândește însă, Dumnezeu ne-a arătat pe noi apostoli ca pe cei din urmă, ca osândiți la moarte, pentrucă privilegiate ne-am făcut lumii, atât îngerilor cât și oamenilor.” (1 Corinteni 4:9) Cuvântul „privilegiate” tradus literalmente înseamnă teatru; astfel că sfinții sunt la vederea tuturor



oamenilor și ingerilor. Ingerii, notând progresul sfinților cari sunt puși la încercare acuma, trebuie să fie încurajați la un devotament și mai mare față de Tatăl ceresc. Ingerii fideli se bucură de progresul sfântului care slujește prin mari greutateți. Buna credință a sfinților de acuma va fi o încurajare pentru omenii de lume, în viitor. Lumea observă, fără însă a putea înțelege, zelul poporului lui Dumnezeu. Când spiritul Domnului se va revărsa asupra a toată carnea, poporul va înțelege, fidelitatea sfinților. Se va spune oare despre voi atunci, că ați luptat credincioși, până la sfârșit, în armata Domnului? Poporul o va ști atunci. (Psalm 87:5, 6) Devotamentul fidel din partea sfinților va fi reamintit atunci, având o influență puternică spre a aduce lumea la supunere față de noul Impărat.

#### SCOPUL NOSTRU DE A PREAMĂRI PE DOMNUL

<sup>21</sup>Unul din scopurile principale a dezvoltării credinței la sfinți din timpul Evangheliei, este acela ca ei să fie o glorie veșnică a Domnului. Alți indivizi pot aprecia pe Domnul după caracterul său exprimat în lucrările sale. Astfel un artist sau sculptor câștigă reputație mondială nu prin gândire, deși aceasta este necesară ca pasul inițial, ci prin expresia operilor sale; iar evaluarea celor cari sunt capabili de apreciere este, de obicei, în proporție cu meritul operei.

<sup>22</sup>Psalmistul evocând gloria Domnului spune: „Cerurile procliamă mărirea lui Dumnezeu, și lucrul mânilor sale îl arată întinsul.” (Psalm 19:1) „Laude-te, Iehova, toate lucrurile tale, și cuvicioșii tăi binecuvinteze-te.” (Psalm 145:10) Toate ființele și lucrurile din univers vor fi ultimamente o laudă și glorie a Domnului. Însă Christos este capo d'opera creațiunii, și plină de bucurie este soarta sfinților de a cânta lauda Domnului în vecie.

<sup>23</sup>Aceia cari fac cel mai mult spre folosul nostru durabil, sunt cei mai demni de afecțiunea și devotamentul nostru. Domnul ne-a demonstrat de atâtea ori că ne iubește. Când eram încă în păcat, el ne pregăti răscumpărarea prin Fiul său iubit. Bineînțeles, că Iehova ar fi putut trimite vre-o altă ființă pe pământ. El vru însă să ne demonstreze acea dragoste a sa, jertfindu-și comoara mai scumpă a sufletului său. El ne-a arătat încrederea sa, descoperindu-ne planurile și scopurile sale—o favoare cu totul nemeritată de noi și acordată numai puținor oameni; el ne-a și numit fii săi—fii marelui Dumnezeu. Ce favoare! Ce ar trebui să facem spre a dovedi Domnului că-i apreciem bunătatea iubitoare? Nu este numai prin meditare și inactivitate că-i facem un dar acceptabil. Trebuie să-i aducem un serviciu înțelept. (Romani 12:1) Să-i dovedim că

avem încredere în dânsul și că-l iubim în același chip cum ne iubește El pe noi. Să-l slujim într'un spirit credincios și loial după măsura puterilor noastre.

#### CUM SA DESVOLTĂM CREDINȚA

<sup>24</sup>Cheia pentru dezvoltarea credinței este o continuitate neclintită în slujba Domnului. Slujba și loialitatea sunt inseparabile. A sluji bucuros interesele împărăției duce la loialitate. Slujba voluntară, îndeplinită în chip fidel prin grația Domnului, în orice situație ar fi, pregătește pe oricine să rămână neclintit în ceasul încercării. Micile împrejurări, precum și cele mai favorabile, dezvoltă neclintirea și constanța în supunere și în scopuri precum și hotărârea caracterului. O persoană cu caracter nesigur sau neatenț va suporta greu adversitățile credinței și va trebui să ceară multă grație de la Dumnezeu spre a rezista. Invingeți neglijența păzind credincioși interesele împărăției Domnului.

<sup>25</sup>Dumnezeu putea vorbi cu siguranță despre credința iubitului său fiu, chiar înainte ca Logos-ul să fie coborît pe pământ. Înainte de a fi venit aci, Logos-ul era, fără îndoială, cel mai activ dintre creaturi, în slujba lui Dumnezeu. Neclintirea sa în fața datoriei n'a fost discutată niciodată în decursul veacurilor. Singurul lucru logic ce se putea era ca el se iasă învingător din încercarea la care a fost supus. Niciodată Domnul n'a cedat dușmanului. Până la sfârșit el perzistă în proclamarea adevărului, cheltuindu-se spre a sluji pe alții și laudând pe Tatăl care-l conducea.

<sup>26</sup>Domnul a învins împrejurările ca și noi să ne putem demonstra credința. Multe laturi sunt pregătite pentru slujbă prin proclamarea vestei și prezența împăratului. Înrolându-se în această cale, frații vor întâmpina obstacole și încercări cari vor rezulta în transformarea voastră într-o asemănarea Domnului, dezvoltându-vă mereu caracterul. Spre a rezista încercărilor finale trebuie să ai un caracter puternic și neclintit.

#### RECOMPENSELE CREDINȚEI

<sup>27</sup>Sfinților de pe pământ le sunt acum sporite ocaziile prin proclamarea prezenței împăratului și împărăției sale, și aceasta este o încercare a credinței. Acesta este un privilegiu special; căci onorând pe Regele legitim al pământului, aducem laude și încredere lui Dumnezeu, care aranjează și aprobă acest plan. Acei cari onorează pe Fiul, acei cari zeloși și necurmat proclamă împărăția, îl onorează pe Tatăl. (Matei 10:32, 33; 1 Ioan 4:15, 16) Fericiți acei cari acum printre greutateți și necazuri, pot aduce laude Domnului.

„Fericită este soarta acelor care se bucură acum de aprobarea Domnului. De aceea noi n'am trebui să căutăm mulțumirea noastră personală, nici zâmbetul oamenilor sau al îngerilor, ci numai plăcerea și aprobarea Domnului. Dacă Dumnezeu cere să proclamăm un anumit mesaj și noi o facem bucuroși, desigur că binecuvântarea Domnului va urma îndată. Dacă greșim sau refuzăm de a ne folosi de împrejurări spre a-L onora pe Domnul, atunci această slujbă va fi acordată la un altul mai zelos. De aceea, n'ar trebui niciodată să obosem în facerea bineului, ci să fim îndemânateci și activi spre a fi găsiți întotdeauna în partea luminoasă a favoarei dumnezeiești. Refrenul cântecului nostru ar trebui întotdeauna să fie.

„De mândră preanță și mândră credincioasă  
 Oașese a războiului Domnului meu.”

„Acei cari sunt silitori în slujba Domnului aci, vor avea marele privilegiu de a continua opera în glorie. Fiecărui din această categorie, Domnul îi spune: „Bine slugă bună și credincioasă, la puține ai fost credincios, la multe te voi pune; intră în bucuria Domnului tău.” (Matei 25:21) Apoi spune iar: „Biruitoarul, lui îi voi da să șază cu mine pe tronul meu, fiind că și eu am biruit și am șezut cu Tatăl meu pe Tronul său.” (Apocalips 3:21). Lor le este acordat privilegiul împărătesc de a domni cu Isus Christos, spre binecuvântarea omninoșilor. Ei sunt acei cari imprăstie norii confuziei cari au orbiți mințile oamenilor, făcându-i jucăria celui rău. Ei vor ajuta săracilor să vie să se închine la picioarele lui Isus. Ei vor fi favorizați să ajute în distrugerea casei lui Satan; și sub conducerea marelui Împărat, „Ca să zic celor închiși: eșiți! Celor din întunecare: arătați-vă.” (Isaia 49:9) Ei vor fi privilegiați să deschidă ochii celor orbi, scotând prizonierii din închisoare și luminându-i.—Isaia 42:7.

„Ce soartă fericită este acum aceea a sfinților cari slujesc pe Domnul, cântându-I laudele! Ce greu va cântări gloria lor ca tovarăși ai lui Christos în restaurarea omului spre asemănarea Domnului. Ce minunată va fie gloria de care se vor bucura ei, când, dealungul veacurilor nesfârșite, Dumnezeu în marea-i bunătate le va arăta darul peste măsură prin Christos! Prețul acestei glorii și fericiiri infinite este credința până în adâncul sufletului.

Watch Tower 15 August 1923

Oare loialitatea sufletească a urmașilor lui Isus este incercarea, și sunt îngăduite suferințele cari au în vedere o anumită țintă? Ieșea așa, atunci care e ținta? Prf. 15.

Ce poate stimula credința noastră? Ce o poate slăbi? Prin ce mijloace putem avea o ancoră sigură, dincolo de val? Prf. 16.

Ce e necesar spre a putea învăța marea lecție de supunere față de planurile Tatălui? Care credem că Tatăl are visul amestec în împrejurările actuale? Prf. 17.

De ce am trebuit să cântărim exact experiențele lui Isus? Care este predica Sf. Pavel pentru noi? Prf. 18.

Cum pot fi influențați frații noștri la zel mai mare în slujba Domnului? Prf. 19.

Oare ascultarea noastră continuă este o binecuvântare pentru îngerii? Cum? Dece? Când va ajunge lumea să cunoască acest fapt? Prf. 20.

Care este scopul cristalizării caracterului creștin prin suferință? Prf. 21, 22.

Ce favoare necerită nesa aratar ei? De ce și cum ar trebui să răspundem? Prf. 23.

Cari două lucruri sunt inseparabile? Ce fel de slujbă duc la credință? Cine pretinde mai multa favoare, și ar trebui luptat în contra acestui fapt? Prf. 24.

Care era de așteptat fidelitatea lui Christos? De ce? Cum o dovedii ei? Prf. 25.

Este o favoare specială ca Dumnezeu să ne demonstreze fidelitatea? și cum o face ei? Prf. 26.

Cum putem onora pe Tatăl și pe Fiul? Este o plăcere de a vesti pe noul rege al pământului? De ce este această proclamație o dovadă de credință? Prf. 27.

A cui aprobare ar trebui să o cântăm? Cu ce preț se face asta câteodată? Prf. 28.

Ce privilegii vor avea în viitor acei cari în chip harnic bucuros slujesc pe Domnul, pe când sunt încă pe pământ? Prf. 29.

Este o soartă fericită de a sluji acum pe Domnul? Va fi viitorul glorios? Dece? Care este prețul cerut de Dumnezeu pentru aceste fericiiri infinite? Prf. 30.

## STUDIU DIN VOLUMUL III CAPITOLUL VI.—LUCRUL SECERIȘULUI

(CONTINUARE DIN NUMĂRUL 2)

**O** ALTĂ pildă a Domnului nostru (Matei 22:1-14), ne arată o cercetare mai departe a clasei Sanctuarului—o cercetare și cercetare e chiar și între aceia, cari au primit și au priceput vestea secerișului. „Fecioarele chibzuite” ale unei pilde, cari merg cu mirele la nuntă, și „oaspeții” pildei acestea sunt aceeași clasă a Sanctuarului, cari s'au dovedit de credincioși și supuși. De fapt, clasa aceasta este ilustrată prin unele icoane deosebite. E arătată ca fecioarele cele chibzuite, ca slujitorii cari așteaptă reînnoirea stăpânului lor la nuntă, ca oaspeții unei nunte și ca mireasa. Ea e trupul lui Christos, mireasa lui Christos, ostași sub principele lor, Christos, sunt

mlădițe ale viei în Christos, racuri de maslin în Christos, petri vii într'ue templu, a cărni peatră fundamentală e Christos; școlari sub Christos, învățătorul lor, oi a căror păstor e El s. a. La privirea acestor icoane trebuie să ne cugetăm, că ele sunt niște ilustrații hotărâte și despărțite și cu totul neatârătoare una de cealaltă, și trebuie să încercăm a învăța lecțiunea aceea, care s'a avut de gând să fie dată. Dacă amestecăm ilustrațiile și vom a ne întreba mirati, cum poate fi o peatră într'un templu o mlădiță a unei vii, cum pot fi oi, ostași sau oaspeți de nuntă, slujitorii sau mireasă, atunci am greși cu totul înțelegerea [priecerea] De fapt nu suntem chemați a fi oaspeți



la ospățul mielului, nici slujitori cari așteaptă reînnoirea sa la nuntă, ei noi suntem chemați a fi mireasa, cu toate că în unele privințe trebuie să fim *de asemenea* slujitori și oaspeți—atât slujitori credincioși în ce privește a fi veghetori, cât și oaspeți într'alte privințe.

<sup>2</sup>Pilda acea sta servește pentru a arăta, ce nu s'a putut lămurii sub icoana miresei, care reprezintă [înfașis-ază] biserică cea adevărată, ca o urmasă a lui Christos. Ea arată atât însușirea ce e de lipsă pentru a fi pregătiți, cât și cercetarea firărilor, în care unii vor fi osândiți iar alții primiți. Acei ce sunt cerețați astfel, sunt înfașiați ca și când ar fi deja în odaia de primire a oaspeților. Aceia sunt graul ales din neghină, fecioarele chibzuite despărțite de cele ne-chibzuite. Ei au auzit adevărurile secerișului și se bucură înainte de măreția și binecuvântarea care va avea ca urmare desăvârșita lor unire cu Domnul. Până aici și-a făcut drumul său. Totuși până își ajunge cineva sfârșitul drumului său, trebuie să-și zică: „Cine gândește că stă neclintit, fie cu luare aminte să nu cadă”.—1 Corinteni 10:12.

<sup>3</sup>Conștiința de a fi primit și de a fi gata pentru nuntă, e înfașiată în pilda aceea sub chipul *hainei de nuntă*. La nunțile iudovești era obiceiul, că cel ce făcea ospățul dădea la toți oaspeții pentru ceremonie, o haină albă de in. Și dacă vre-un oaspeț nu ar fi primit haina dată din partea celui ce făcea ospățul și la o astfel de ocazie s'ar fi prezentat în haina sa proprie, atunci acest lucru ar fi fost privit ca o necuviință rușinoasă, ca un semn de îngâmfare și necinste față de stăpânul casei.

<sup>4</sup>Ca simbol, haina de nuntă înfașează, lămurit, dreptatea lui Christos, care e orânduită de Dumnezeu, și pe care o va avea fiecare credincios ce se încrede în El. Fără aceea nimenea nu va fi lăsat la nunta Mielușelului. Invitarea precum și haina de nuntă sunt de lipsă, și pilda arată, că numai cei astfel îmbrăcați sunt lăsați să intre în odaia de primire a pregătirei—in lumina adevărului prezent unde mireasa se gătește pe deplin. (Apocalips 19:7) După ce au primit invitarea și haina, oaspeții aceștia folosese timpul scurt dinaintea nunții [a secerișului], spre a face să se potrivească pe ei hainele lor și să-și dea unul la celalalt cea din urmă îndrumare pentru pregătire. Și până când sunt ocupați cu acestea să bucură prin credință în aceea ce le stă în vedere. Mirele, lucrul minunat al viitorului, moștenirea năreață și munca prezentă a pregătirii, sunt obiectele [lucrurile] continue ale eșetelor și petrecerilor lor.

<sup>5</sup>În sala aceasta de așteptare [a timpului și a stărei acesteia favorizate], luminată minunat, prin desvâlirea lianpede a adevărului dumnezeesc, căruia acum îi este timpul, e oferită atât puținta cât și îndemnul spre împodobirea din urmă și spre a fi gata pe deplin pentru nuntă. Totuși cu toate acestea pilda arată, că sub împrejurările acestea foarte priincioase unii [aici înfașiați prin

„unul”] jigoeste pe cele face nuntă, pe rege, prin disprețuirea și nefolosirea hainei de nuntă.

<sup>6</sup>Învățătura cea mai bine înțeleasă a acestei pilde e deci aceea, că proba generală și cea din urmă a acelor „fecioare chibzuite”, cari au fost aflate atât de găsite și de vrednice și prin urmare mult au putut vedea din lumina secerișului, e o probă a stimei lor a faptului adeseori arătat în Scriptură, e aceea că ele au fost primite la nuntă nu pentru vrednicia lor originală ci cu deosebire fiindcă golăciunea și nedesăvârșirea lor au fost acoperite prin meritul aceluia, care și-a dat viața pentru răscumpărarea lor, și a cărui dreptate [haină] singură le-a făcut vrednice a sta înaintea regelui și a fi primite prin El. Toți trebuie să fie îmbrăcați cu haina. Fiecare trebuie să și brodeze haina sa cu fapte bune.—2 Petru 1:5-11.

<sup>7</sup>Cât e de remarcabil și de însemnat că *aceasta* ar fi proba cea mare și generală din urmă. Tatăl nostru cerește, în mod invederat, e ferm hotărât ca nimenea să nu aparțină celei miresei afară de cel-ce își cunoaște lămurit nimericia sa, și că Mirele cel mare e *Mântuitorul*, precum și Domnul [stăpânul] și învățătorul nostru.

<sup>8</sup>Se pare a fi bătător la ochi, că unul care a mers bine atât de departe, să mai cadă, deoarece el stă înaintea îndeplinirii nădejților sale. Totuși dacă suntem făcuți atenți cu privire la o astfel de posibilitate (puțință), atunci se cuvine tuturor sfinților, a *veghea* și a se *rugi*, ca să nu cădem în încercare; deoarece tocmai în zilele acestea din urmă vin timpurile groaznice, mai bine zis primejdioase, grele, prevestite de Apostol. (1 Timotei 4:1; 2 Timotei 3:1; 4:3-5) Totuși timpurile nu sunt atât de periculoase, încât îndurarea dumnezească să nu fie în stare ai susținea pe aceie se razimă cu încredere re brațul atotputernic. Da, cine rămâne *cu supunere* pe cărarea îngustă a jertfi ei, n'a fost nicicând mai înainte atât de bine răzimat sau înarmat cu întregă armătură a lui Dumnezeu decât acum. Totuși, oricât s'ar părea de deosebit, tocmai plinitatea îndurării lui Dumnezeu, tocmai limpezirea dezvoltării planului dumnezeesc milostiv că [El voaste a folosi în decursul Mileniului pe cei aleși pentru a binecuvânta toate neamurile pământului], în loc de a conduce la supunere și la mai mare prețuire a minunatului preț de răscumpărare, prin care s'a cauzat eliberarea din osândă și s'a asigurat chemarea noastră la natura dumnezească și moștenire alătura cu Christos, se pare că are la unii, efectul tocmai contrar. Ei se par c'ar perde din vedere atât nevrednicia lor, cât și meritul neprihănit a Domnului; și în loc să se cugete că ei, cel mult, sunt numai „slujitori netrebniți”, ei par a vedea în mica lor jertfire pentru adevăr un lucru de tot minunat—ceva, ce ar fi cam tot aceea ce a făcut Domnul Isus—și simțesc că, întru îndeplinirea Planului Vârștelor, arătat în Scripturi, nimenea n'ar fi atât de *neapărat trebincios* ca ei. Cine purede astfel, e vinovat că „nu ține capul” sau că nu și-l ține cu destulă

cuvântă (C. Iosef 2:19). Aceștia cad sub judecata „al azezinatului sânge în care fu sfințit” și a ceea ce și au propus a „întâmpina cu dispreț.” (Ebrai 10:29) Ei batjocuresc tocmai spiritul îndurării lui Dumnezeu, dacă osândesc „drumul” —singurul drum—și numele—singurul nume—sub cer și între oameni, prin care putem fi eliberați din osânda lui Adam și împăcați pe deplin cu Dumnezeu.

<sup>11</sup>Ei sunt înfățișați în pildă prin unul care e legat. El e împiedecat de a mai face alți pași spre nuntă, și chiar de a mai gusta și pe mai departe din binecuvântările și bunurile ei; și în sfârșit e aruncat cu totul în „întunerecul cel mai din afară” al lumii, pentru că să aibă parte de teama și neajunsurile timpului de mare strâmtoare. Pentru aceștia prin urmare adevărurile ce se descoper acum, cari intenționează (sau de gând) bitele nostru și dezvoltarea noastră, ajung a fi o clupsă (picdecă), deoarece ei nu sunt bine exercitați cu ele. Precum Israel, care până când a fost îndeosebi părtinit de Dumnezeu a devenit trufas și a început a crede că de fapt ar fi vrednic de îndurarea aceea și că ar fi neapărat trebincios pentru planul dumnezeesc, așa încât Dumnezeu l-a lipsit de toată îndurarea, așa e acum cu aceia, cari până acum au mers pe drumul cel adevărat, însă totuși întrelasă a rămăneea umiliți și încep a crede că ei sunt vrednici a sta înaintea lui Dumnezeu în dreptatea lor proprie; și deci în felul acesta își revendică dreptul de a lua parte la nuntă fără haina de nuntă a dreptății lui Christos.

<sup>12</sup>Oricât e de trist, trăsătura aceasta a profetiei care e înfățișată în pilda care stă înaintea noastră, se îndelungește înaintea ochilor noștri și astfel formează o altă zală în lanțul de dovezi, că noi acum suntem în „seceris”. Unii, cari au gustat binecuvântările spirituale prezente, au pângărit în felul acesta haina de nuntă și au aruncat-o la o parte; și cu toate că vorbesc încă despre Christos ca despre Domnul, totuși disprețuesc și tăgăduesc însemnătatea și folosul tocmai a procedurii prin care El a ajuns Stăpânul și pentru care ei au fost socotiți a fi chemați la nuntă.—Romani 14:9; 5:2.

<sup>13</sup>Ei susțin în mod îndrăzneț: nu avea trebuință de nici un Mântuitor; și prin filozofi: vicleană și răstălmăcirea (sueirea) Scripturii s'au convins pe ei însiși și pe alții că pe alt drum au ajuns în staulul oilor, fără a fi răscumpărați—prin dreptatea lor proprie, pe care profetul o numește „o haină murdă”; și unii susțin că ei nu au trebuință de mijlocitor sau de un preț de răscumpărare, ei ar fi aleși din partea lui Dumnezeu în mod nestrămutat pentru împărăția cerească.

<sup>14</sup>Desbrăcarea aceasta a hainei de nuntă, prin desprețuirea prețului de răscumpărare a lui Christos, a început printre aceia, cari au stat în lumina adevărului prezent, mai întâi în vara anului 1878; și de atunci încoace toți aceia cari au intrat în odaia de oaspeți sau în lumina secerișului au fost cercetați în felul acesta. Greșala a prins rădăcini tocmai în prezența Mirelui, și unii au aruncat la o parte

haina de nuntă neapărat de lipsă. Și ce mișcare a pricinuit între oaspeți; ce despărțire; ce fel de cernerel! Aceia cari aruncă haina la o parte par a umbla, după aceea, ca și alții să facă la fel. Ei încep a se certa, până când cei credincioși fac tocmai contrarul; și procedura (munca) despărțirii se întâmplă chiar și în odaia de oaspeți, și fără îndoială va dura până la ceasul cel mai din urmă al nuntei.

<sup>15</sup>Totuși Mirele prezent, văzut numai de cei cu ochii spirituali, are grije de cei credincioși, cari au să guste din cina Sa și permite să vie această din urmă cercetare, precum e arătat în pildă. Pe acei ce au lepădat haina îi întreabă: „Prietene, cum ai intrat aici ne având haina de nuntă?”—o întrebare gentilă, însă foarte la înțeles, cu privire la aceea, că purtarea hainei a fost condiția admiterii sau primirii la îndurările gustate, și că lui, aceasta, i-s'a dăruit de geaba. Și noi provocăm pe toți aceia, cari acum tăgăduesc prețul de răscumpărare, ca să susțină că ei au venit în lumina prezentă—în cunoștința prezenței Domnului și alte înțelepciuni dumnezeiești cari acum sunt atât de lămurite—fără a fi îmbrăcați în haina aceasta la timpul intrării lor. Nimenea n'a intrat vre-odată fără haină; nimenea nu poate cunoaște înțelepciunea dumnezeiască decât prin spiritul lui Dumnezeu.—I. Corinteni 2:7-14).

<sup>16</sup>Tocmai precum e în pildă, așa e și acum, când se pune întrebarea aceasta acelor cari au lepădat haina, ei „amuțesc”. Ei nu pot tăgădui, că ar fi fost lăsați să intre dacă nu ar fi avut haina, și totuși nu pot recunoaște aceasta.

<sup>17</sup>Atunci împăratul zise slujitorilor: „legându-i picioarele și mâinile aruncați-l în întunericul cel mai din afară”. Întunerecul cel mai din afară, e întunerecul ce încunjură pe înțelepții lumii, întunerecul judecății omenești, care nu sunt cărmuiți prin cuvântul lui Dumnezeu și nu sunt conduși conform planului Său arătat, al prețului de răscumpărare și al reînfințării în direcția cea adevărată. Prin legarea sau încătușarea aceluia se dă un exemplu (o pildă) cetei sfinților și astfel ajută tuturor celor cu adevărat credincioși a recunoaște în modul cel mai lămurit trebuința și prețul ce-l are haina în ochii împăratului Slujitorii, cărora li-se poruncește se facă legarea sunt aceia, cari au cuprins adevărul în cauză și astfel prin dovada Scripturilor, cu privire la prețul și trebuința scumpului sânge și a hainei dreptății, că ne-a răscumpărat, pot lega înrăurirea astorfel de oameni. În lupta contra dovezilor acestora ale Scripturii, cel desbrăcat prin dovezile și străduințele sale proprii, e silit a eși din lumină în „întunerecul cel mai din afară”. Pentru ei, precum și pentru lume, crucea lui Christos e numai o peatră de care se izbesc și o neghiobie, pentru cei credincioși, pentru cei sfinți e însă tot „putere dumnezeiască și înțelepciune dumnezeiască”.

<sup>18</sup>Totuși să nu trecem cu vederea, că aceia de pildă, cari sunt „legați” și „aruncați în întuneric”, au trebuit să fie mai întâi în lumina adevărată.



vărului secerișului, și că prin urmare răspunderea și pedeapsa lor e mai mare ca a acelor, cari n'au gustat nicicând astfel de milă sau îndurare. În biserica cu numele fără nici o îndoială cu miile vor urma învățăturile conducătorilor lor înalți și vor arunca la o parte din cuget folosul scumpului sânge al lui Christos ca preț de răscumpărare al păcătoșilor, însă pentru pasul acesta nu vor fi pe deplin răspunzători, deoarece n'au fost lămurii îndeajuns cu privire la aceasta. Mii de creștini cu numele n'au crezut nici când în Christos ca în prețul lor de răscumpărare sau ca locțiitorul lor în moarte și n'au purtat nicicând haina dreptății lui Christos. Cu privire la această naturală că în pildă nu se face referință (nu se amintește). Pilda are a face numai cu o clasă restrânsă în care odinioară toți au înțeles în mod lămurit prețul de răscumpărare; și cunoscându-l au intrat, prin mila ce i-a asigurat, în lumina deosebită a secerișului:—în lumina timpului prezentei împăratului, tocmai înainte de nuntă. Cu câtă atenție se vor păzi ceice au fost luminați odată și au gustat bunul cuvânt al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor, de simplul cuget al unui pas atât de necredincios, de nedrept și stricăcios.—Ebrei 10:26—31; 6:4—8.

Ce învățatură ne dă haina de nuntă? Numeste sau are câteva ilustrații care reprezintă pe sfinți ca cerșindule pe aceste să putem lua dintr'însele învățatură trebuincioasă? § 1.

Ce ne învață pilda care nu reprezintă pe mireasa? § 2.

Ce a reprezentat haina de nuntă la căsătoriile popoului iidovese? § 3.

Ca simbol, ce reprezintă haina de nuntă? Cum e credințata mireasa în timpul prezent, când e în odaia de primire? § 4.

Ce învață pilda cu „fecioarele înțelepte” în ce privește proba hotăritoare generală? Ce înseamnă îmbrăcarea hainii de nuntă? § 5.

Văzând rupeea, e posibilă căderea, și ce trebuie să fie ținuta sfinților adeverați? Ce fel de doua fapte au pierdut din vedere aceia, care sunt vinovați că nu și-au luat capul (Christos)? § 6.

Ce cine reprezintă cei „legați” din parabola și ce expectanțează ei mai pe urmă? § 7.

S'a împlinit această parte a profetiei în timpul secerișului? § 8.

Când s'a întâmplat prima dată respingerea hainii de nuntă, din partea acelor care au fost în adevărul prezent, și ce cale umbează acei ce resping haina? § 9.

Ce încredă minile—nevăzut dar prezente—pe acei ce au respins haina de nuntă și ce este răspunsul lor? § 10.

Ce este înțelesul „cel mai din afară” în care vor fi aruncați cei „legați”? Ce învățatură le dă această legare celor credincioși între sfinți? Cine sunt servii care săvârșise legarea? § 11.

Pe ce este mai mare răspunderea și pedeapsa a acelor cari sunt legați și aruncați în întunerecul dinafară decât a masselor din creștinismul nominal? § 12.

Luând în considerare aceste parabole să poate înțelege că așa se va închide încă înainte de cercetarea hainii de nuntă? Dacă nu este așa atunci care sunt condițiile înțării, mai ales din 1878? § 13.

Arată sf. Scriptura precis, timpul când se va închide ușa ce conduce la nuntă? § 14.

Ce înseamnă ușa „închisă” și „deschisă”? Ce reprezintă ușa în parabola? § 15.

Sub ce alt nume ne arată Domnul „ușa” ocaziei, ce se va închide acum? Cari sunt acele două pretențiuni impuse în prezent acelor care voiesc a înainta pe cărarea îngustă? § 16.

Care este dară pentru noi, ca mireasa lui Christos, unicul drum al gloriei? § 17.

## FERICIȚI CEI PRIGONIȚI

„Fericiți sunteți când vă vor prizoni și vor zice împotriva voastră orice rău—mințind—pentru mine”.  
Matei 5:11.

PRIGONIREA implică că persoana persecutată are unele calități sau puteri cari o fac temută. Dacă prigonirea are ca motiv religiunea, ea dovedește că prigonitorul își *recunaste singur* neputința de a uza de *argumente mai rationale*. Implică sau că prigonitorul este slab, sau că argumentele celui prigonit sunt tari. Prigoniri au fost din cele mai vechi zile ale istoriei. Cain l-a persecutat până la moarte pe fratele său Abel, deoarece acesta era drept, iar el rău. Lucru cert că acei cari prigonesc pe alții sunt totdeauna pe calea greșită, chiar și dacă despre cei persecutați nu se poate spune totdeauna că sunt dreți sau pe calea cea bună. Principiul persecuțiunii este un principiu rău. Ar trebui dar, ca atunci când cineva simte apăsare spre prigonirea altora, fie prin torturi fizice, fie recurgând la calomnii și batjocură, să-și cerceteze mai de aproape starea spirituală, pentrucă va găsi-o negreșită rea, și oricine e de față la o persecuție, fie aceasta o tortură fizică, fie niște calomnii sau batjocuri, ar trebui să-și dea îndată seamă că prigonito-

rul este greșit, și să-și de-a simpatia celui persecutat, dacă mai mult de cât atât nu poate. În acest chip va cultiva în sine însuși principiul dreptății, care va contribui la desvoltarea caracterului său.

### PRIGONIREA CREDINCIOSULUI IEREMIA

Torturarea lui Ieremia ne atrage atenția asupra faptului, că era o persecuție îndurată de unul dintre credincioșii profeți ai lui Dumnezeu. Ieremia era un patriot în sensul înalt al cuvântului, înțrucât urmărea binele cel mai mare pentru poporul său, bazat pe planul înțelepciunii divine. Principiul său era „întâi Dumnezeu”, și el știa, că numai procedura aceasta va aduce asupra națiunii sale binecuvântarea lui Dumnezeu. Evident, a fost rău înțeles de către împărat și de către sfetnicii acestuia. Aceștia nu-l iubiau, pentrucă el spusese fără frică adevărul; ei preferau pe profeții cari la vorbeau despre propria lor înțelepciune și mărire și despre succesul politicii lor.

Pe timpul acela pe tron era Zedekia, care era un



vasul al lui Nabucodonosor, regele Chaldeilor, a cărui capitala era la nord. Iudeii, sperând într'un ajutor dela Egiptenii dela niuzazi, s'au răscolat, contrar sfatului dat lor de Dumnezeu prin profetul Ieremia. Chaldeenii li a-ediară, iar armata egipteană porni să-i scape.

Asediul fiind întrerupt pentru un timp, speranțele iudeilor creșeau. Ieremia totuși persistă spunându-le că nu-l înădate, că sfârșitul domniei lor este aproape, și vor fi duși în Babilon.

Încăpăținat, regele și sfetnicii săi, îl socotiră pe Ieremia un amăgitor al poporului și un dușman al lui. O! dacă ei și-ar fi dat seama, că națiunea era a lui Dumnezeu și că singur Ieremia era credincios împărăului celui mare.

Când armata chaldeenilor a întrerupt asediul retrăgându-se, Ieremia a gândit să părăsească zidurile cetății și să se ducă în pământul lui Beniamin ca să trăiască acolo în mijlocul poporului. Pe când încerca să-și execute acest plan, a fost arestat pentru infidelitate, căci s'ar fi gândit să coopereze cu chaldeenii împotriva intereselor țării. Cu toate că el a tăgăduit această vină, a fost temnitat într'o groapă adâncă.

Ierusalimul era plin de canale și boltituri subterane, multe și numite „cabine.” Acestea aveau să servească de rezervoare pentru apă în timp de secetă sau de asediu. Fundamentul acestor cloace, mai cu seamă după ce se extrăgea din ele apa, erau pline de nămol și murdărie. Capitoul următor [Ieremia 38] ne arată în floritoare condiții în care se găsea groapa de acest fel în care a fost aruncat Ieremia. „Atunci au luat pe Ieremia și l-au aruncat în groapă și au pogorit pe Ieremia acolo cu frângulii; și în groapă nu era apă, ci numai tină; și Ieremia s'a afundat în tină.” Când în sfârșit l-au scos de acolo, citim că au „luat petice și zăbrele vechi și le-au pogorit cu funii în groapă la Ieremia, care punându-și-le subsuori, fu scos afară. Profetul a stat în groapă „mai multe zile.”

### IEREMIA STĂRUE

Nu din simpatie și nici de dragul dreptății, ci numai de dorința de afla dela profet viitorul, regele l-a scos din acea cușcă. Ori cât de mult îl disprețuia regele pe Ieremia și refuza să-i recunoască cuvintele, și-a dat totuși seamă că vestea sa este adevărată.

Curajul cu care profetul a răspuns la întrebarea regelui, este de demn și de laudă. El nu schimbăse nici un cuvânt din cele ce l-a spus întâi. Cu delicateță, l-a îndemnat pe rege să nu-și plece urechea la profețiile contrare, și l-a îndemnat că numai de ale lui se asculte pentrucă sunt Cuvântul lui Dumnezeu.

Acum n'a mai fost aruncat în murdăria din cisternă ci l-a îngăduit se rămână închis în curtea închisoarei și l-a dete zilnic o pâine întregă.

Dacă ne gândim la închisori și la formele prizonierilor de acolo, fizice și spirituale, trebuie să ne reamintim, că starea sufletească a cuiva are mult de a face cu mărimea suferințelor sale. Bunăoară, eu tot nefericitul mediu din închisoarea sa, Ieremia era împăcat cu Dumnezeu în timp ce eu puțin timp mai târziu, regelui care îl aruncă-se în aceea groapă și în închis-

oare, l-a scos ochii și fu aruncat într'o groapă de către chaldeenii cari l-au luat în prinoare. Nefericitul de el! Nefericit în toate cele și neavând nici o simpatie dela oameni și nici o tovarășie cu Atotputernicul. Durerea lui din prinoare trebuie se fi fost îngrozitoare.

### DARUL LUI DUMNEZEU DĂ TĂRIE

Ne amintim de alții cari au fost încarcerati pentru adevăr și droptate—ca Sf. Petru și Ioan, Sf. Pavel și Silas. Lumea nu poate nicicând înțelege tăria care, lucrând în acești oameni, le-a dat putere să se bucre chiar și de persecuțiile lor. Cu spatele sângerânde de bătăturile torturii și cu mâinile și picioarele strivite, în condițiunile cele mai grele, ei puteau totuși cânta și să preamărească pe Dumnezeu pentru privilegiul de a li se fi îngăduit să sufere ca și Christos. Cu aceste caractere avem să ne întrecem. Trebuie să înțelegem că o asemenea bucurie și pace, în mijlocul durerilor și persecuțiilor, nu pot veni decât dela Dumnezeu.

Cuvintele Învățătorului din textul nostru, se referă și la ieri și la azi și la mâine, atâta timp cât va fi îngăduită domnia răului. „Fericiti sunteți când vă vor muștra și vă vor zice împotriva voastră orice rău, mințind pentru Mine.” Dar, ca să ne învrednicim de aceste fericiri și să le primim, trebuie să dezvoltăm în noi și să avem un caracter pe care vrămașii dreptății să-l găsească vrednic de a fi persecutat. Scripturile spun, că prigonirile sunt partea credincioșilor lui Dumnezeu din toată epoca aceasta—până când se va întemeia împărăția lui Mesia. Sub regimul ce va veni, persecutarea dreptății nu va mai fi cu putință. Să ne însemnăm cuvintele Apostolului: „Și toți care voese să trăiască cu temerea de Dumnezeu în Christos Isus, urmăriți vor fi.” În zile de astăzi se pun mari străduinți de a face calea poporului Domnului cât mai strâmtă și grea. Dar să ne amintim că la consacrare noi ne-au învoit să mergem pe *calca cea strâmtă*, nu pe una largă și cu flori. Ținând seamă de aceasta, ne va da tărie și curaj. Cel ce va rabda până în sfârșit, acela se va mântui.” A trăi cu temere de Dumnezeu înseamnă nu numai a ne abține dela păcatul vicios și murdar, ci tot odată a fi eroi în străduința noastră, apărători ai dreptății și înamici răului—servitori ai dreptății și oșteni ai crucii.

Temelia credinței voastre sfinților.  
Are puterea în Cuvântul Domnului:  
Voi, care la Christos v'ați refugiat,  
Ce mai aveți dela El de așteptat?

Când va fi să induri probe grele mari,  
Te va ajuta al meu puternic dar  
Flacăra nu va ajunge la tine  
Eu fac soartea la aur și rugină.

Cel-ce dela Isus cere ajutor,  
Nu-l voi lăsa pe mâna vrăjmașilor,  
Vie contra lui vrăjmașii cu suta,  
Nici-odată eu pe El nu-l voi uita.